

ΜΑΟΥΣΕΤΟ

τά γηρατεία του, τὰς ἀσθενείας καὶ τὰς ἀρχειότητες. Μιά νύχτα ἔλασε σὺν χαρτίᾳ τεράστιον χρηματικὸν ποσόν, δὲν εἶχε νὰ τὸ πληρώσῃ καὶ ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ. Δὲν εἶχε ὅμως τὸ θάρρος νὰ τὸ κάμῃ καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκίνησιν τοὺς ὄρους τοῦ ἀνθρώπου, στὸν ὁποῖον ἔχρυσόσαντο τὸ ποσόν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπεσχέθη στὸν Παραβεδρά, ὅτι θὰ τὸν ἐξόριζε τὸ χρέος ἂν συνεγοῦσε νὰ πάρῃ γυναικα τοῦ τὸν Δολόρα...

Ὁ Παραβεδράς ἐδέχθηκε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ κἀν τὴν νεάν.

Ἦτο ἀρρεῖος καὶ ποταπὸς, ὡς εἴπομεν.

Τὸ γεγονός αὐτό, ἡ αἰσχρὰ αὐτὴ συμφωνία, δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ στ' αὐτὰ τῆς σενορίας, ἡ ὁποία ἀγαθὴ ὥπως ἦταν, ἀπεφάσισε νὰ ὑποκύψῃ στὸ πεπρωμένον, γιὰ νὰ μὴ καταστρέψῃ τὸν κηδεμόνα τῆς...

Ὅταν ὅμως ἡ νέα ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος συζύγου τῆς ἐφύριξε καὶ ἔπεσε εἰς τρομερὴν ἀπελπισίαν.

Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν ὁ Διέγος Διάς!

Ὁ Διέγος Διάς εἶχε καὶ ἔχει ἀκόμη κακίστην φήμην στὴν Μαδρίτην. Ἐξῆς βίον διεφθαρμένον, ἦτο σκληρὸς μέχρι ὀμότητος, ἀνάνδρος μέχρι δολοφονίας. Ἐλέγετο ἐπὶ πλέον περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶχε σχέσιν μὲ σκοτεινὰ καὶ μυστηριώδεις δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι τὸν βοηθοῦσαν σὺν αἰτίῳ καὶ ἐγκληματικὰς πράξεις του. Τέλος εἶχε κυκλοφορήσῃ, ἀκόμη περὶ αὐτοῦ ἡ φήμη, ὅτι συννενοεῖτο καὶ μὲ τὴν Ἱερὰν Ἐξέτασιν.

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἔκαμε τὴν Δολόραν νὰ διέσχετα ἡμέρας ἀγωνίας καὶ συντριβῆς. Τὴν ἡδύνατο ὅμως νὰ κάμῃ πλέον; Ἡ συμφωνία εἶχε γίνῃ καὶ θὰ ἐθυσίαζετο αὐτὴ χάριν τοῦ ἀλλοῦ Παραβεδρά.

Ὁ Διέγος Διάς ἀπ' ἐτέρου εὐθὺς ὡς ἔκλεισε τὴν ἄμικρον συμφωνίαν του ἄρχισε νὰ ἐνοχλῇ τὴν Δολόραν παντοιοτρόπως. Αὐτὴ τὸν ἀπέφυγε...

Μιά νύχτα θέλησεν, ὁ ἄθλιος, νὰ εἰσελθῇ στὸν κοιτῶνα τῆς διὰ τῆς βίας. Ἡ Δολόρα ἄρχισε νὰ κραυγάζῃ ζητοῦσα βοήθειαν καὶ ὁ Διάς ἀναγκάσθηκε νὰ ἐξαφανισθῇ κατὰ διωκόμενος ὑπὸ τῶν γειτόνων.

Ὁ δὸν Ἀντώνιο Παραβεδράς τὰ ἐγγνώριζεν ὅλα αὐτὰ καὶ ὅμως δὲν ἐπενεύρινε. Ἀντιθέτως βοηθοῦσε τὸν Διάς ν' ἀποκτήσῃ τὴν Δολόραν. Ὁ Διάς τοῦ ἐδίδε πλέον νέα δάνεια, τοῦ ὑπέσχετο πολλὰ καὶ σιγὰ σιγὰ ἐγκατεστάθη στὸ μέγαρον τῆς Δολόρας καὶ ἔγινε μέσα σ' αὐτὸ ἀπόλυτος κύριος.

Ἡ Δολόρα ὑπέφερε τὰ πάνδυνα. Ζήτησε νὰ κλεισθῇ σὲ μοναστήρι καὶ νὰ γίνῃ μοναχί, μὰ δὲν τὴν ἄφρισαν. Τὴν ἐπέβλεπαν καὶ τὴν κατεσκόπευαν. Τὴν νύχτα δὲ δὲν κοιμότανε ἂν δὲν ἐσθῶσαν καλὰ τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνος τῆς καὶ δὲν ἐκρυβε ἓνα σιλιέτο κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της.

Αὐτὰ λοιπὸν μοῦ διηγήθηκε ἡ Στεφανίνη. Στὴν ἀρχὴ μοῦ φάνηκε ὅτι τὸ ἔργο ποὺ εἶχα ἀναλάβει εἶταν πολὺ εὐχολο καὶ ἀποφάσισα νὰ πάω μόνος μου στὸ δὸν Ἀντώνιο. Δὲ μπορούσα βέβαια νὰ τοῦ φανερώσω τὸν νόμον μου καὶ τοὺς τίλους μου, γιὰ τὴν ἐμπιστευτικὴ πολιτικὴ ἀποστολὴ ποὺ μοῦ ἔχουν ἀναθέσει μὲ ἀναγκάσει νὰ παραμένω ἀγνωστος κατ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς μου στὴν Ἰσπανίαν, μπορούσα ὅμως νὰ προσελκύσω τὸν παλιόγερο αὐτὸν ἂν τοῦ ἐγγυάσαι περισσότερα λεπτὰ ἀπὸ τὸ δὸν Διάς. Δυστυχῶς ὅμως τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ ὅτι τὰ φανταζόμουν. Δὲν μπορούσε νὰ δεῖ ὁποῖος ἦθελε τὸ θεῖο τῆς Δολόρας, γιὰ τὴν αὐτὴν τὸν παραμόνευαν ἄρρηκτα. Ἀδίκως χτυποῦσα καθημερινῶς τὴν πόρτα του καὶ τὸν παραφύλαγα μὴ τυχὸν ν' ἐβγαίνει ἔξω, ἀδίκως τοῦ ἐγραφα ἐπιστολὰς ἐπὶ ἐπιστολῶν. Ὁ Διέγος Διάς ἐμπόδιζε τὰς ἐπιστολὰς μου καὶ κρατοῦσε τὰς ἐπιστολὰς ποὺ τὸν ἀπὴρθινα. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ τὸν εἶχε προδιὰθεσιν ἐναντίον μου, γιὰ μὴ μέρα περὶνῶντας ἀπὸ τὸ μέγαρον τῆς Δολόρας τὸν εἶδα μὲ αὐτὴν στὸν ἐξώστη. Καὶ ἐνῶ ἡ γλυκίαι Δολόρα εἶφαινετο ταραγμένη, ὁ δὸν Ἀντώνιο μ' ἀγοικοῦνταζε.

Σκέφτηκα τότε ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλο μέσον σωτηρίας γιὰ τὴν Δολόρα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φυγὴ. Θὰ συγκατένευε ὅμως καὶ αὐτὴ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ; Γι' αὐτὸ πρὶν ἐπιχειρήσω τὸ παραμικρὸ ἠθέλησα νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν συγκατάθεσιν της. Πρὸς τοῦτο ἠθέλησα νὰ δῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν Στεφανίτην. Παρ' ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχε, ριψοκινδυνεύουσα μὰ συνάντησιν μαζί μου, ἡ καλὴ κόρη ἦλθε καὶ μὲ συνήνησε. Τῆς ἀνακοίνωσα τοὺς σκοποὺς μου καὶ αὐτὴ τοὺς ἐπεδοκίμασε. Ἀνέλαβε μάλιστα νὰ καταπέσει σχετικῶς τὴν κυρία της καὶ μοῦ ὤρισε ραντεβὺ τὴν ἄλλῃ ἡμέρα τὰ

μεσάνυχτα γιὰ νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν τῆς. Θὰ τὴν συναντοῦσα σ' ἓνα ἀπόκρυφον δρομικὸ τῶν προαστείων.

Σ' ἀφῆκα λοιπὸν νὰ φαντασθῇς μὲ ποίαν ἀνυπομονήσια περιμένα τὴν ὥραν ἐκείνη. Τὴν ἄλλῃ μέρα μὲ εἶχε προκαλεσμένον σὲ γέμνη, στὴν ἐξοχὴ, ἕνας φίλος μου Ἰσπανός, εὐγενὴς καὶ τίμιος, ὁ δὸν Χριστόφ. Γιὰ νὰ ἀπασχολήσω τὴν ἀνυπομονήσια μέχρι τῆς ὥρας τῆς συναντήσεως ἀποφάσισα νὰ δεχθῶ τὴν προσκλήσιν του καὶ κατὰ τὴς δέκα τὸ πρωὶ πῆρα τὸ ἄλογο μου καὶ ἐξέκρινα γιὰ τὴν ἐξοχὴ. Ἡ ἔσπῃ εἶταν ὑπερβολικὴ. Πήγαυα σιγὰ σιγὰ καὶ φρόντιζα νὰ πηγαίνω μὲς στὴν σιὰ δέκα σιὰ σιὰ πῆρα ἔξω ἀπὸ τὸν ἀπὸ τοῦ διαβάτες τοῦ δρόμου μοῦ φώναζαν μερικὰ λόγια καὶ ἀμέσως ἀπομακρύνονταν ἔξαγριωμένοι. Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ἀκούον ἐν τριμῇ πλάτῃ σὺν αὐτὸν ποὺ κάνει ὁ κεραννὸς καὶ τοῖσθα ἀπὸ τὸν ὁμὸ μου ἓνα δυνατό χτύπημα, ἐνῶ συγχρόνως συνέβη ἀπὸ σκόνῃ μὲ περικύκλωσε σὺν ὁμίλῃ.

Εἶχε ἀποσπασθῇ τὸ στήθον ἐνὸς ἐξώστου ὁ ὁποῖος ὀλόκληρος ἔπεσε δίπλα μου καὶ μὲ χτύπησε μόνο στὸν ὄμο. Ἄν δὲν ἐβράδια σκεδὸν κολλῆτὰ στὰ σπῆτα, ἀσφαλῶς θὰ μὲ σκότωνε. Ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου καὶ εἶχα ἐξέλθῃ πᾶ ἀπὸ τὸ περαστικόν.

Ὅταν ἐβγήκα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκέντησα τ' ἄλογο μου. Εἶχα πλησιάσει πᾶ στὸ σπῆτα τοῦ φίλου δταν ἔξαφνα δὺ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν, ὁ ἕνας δεξιὰ μου, καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερά μου καὶ συγχρόνως εἶδα νὰ φανερώνται δὺ ἀλῆται οἱ ὁποῖοι ἔτρεχαν νὰ φέγουν διὰ τῶν ἀγρῶν. Ἡ θέλησα νὰ τοὺς καταδιώξω, μὰ ἀμέσως ἀναγκάσθηκα νὰ σταθῶ. Τὸ ἄλογο μου εἶχε πληγθῇ καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὴν πληγὴν του. Εὐτυχῶς ἐγὼ ἤμουν σῶος καὶ ἀβλήρης.

Τὸν εἶδα νὰ μ' ἀγοικοῦνταζε...

τὸν εἶδα δὲ νὰ τινάζεται ἔξω ἀπὸ τὸν ἐπὶ τὸν Πλούτων!

Κόροπο γι' αὐτὸν! ἐφώναζε, μοῦ ἐσκότωναν τὸν Πλούτων!

Αὐτὸ εἶπε ἀνεξήγητον! Πραγματικὰ ὁ περιφρῆμος σκύλλος τοῦ δὸν Χριστόφ, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐκάθητο ζωντανὸς πλάι του, βρισκόταν τώρα στὴ ἴδια θέσιν νεκρῶν, νεκρὸς μὲ τὰ μάτια δελωδῇ.

Εἶμεθα καὶ οἱ δύο κατάπληκτοι.

Πῶς εἶχε συμβεῖ αὐτό; Τὴν εἶχε πᾶν ὁ Πλούτων;

Τὸν ἔχουν δηλητηριάσει! μᾶς εἶπεν ὁ δὸν Χριστόφ. Τὸν ἔχουν δηλητηριάσει σκοπιῶς, πρὸ ὀλίγων λεπτῶν. Ὅταν ἤρθετε ὁ Πλούτων ἦταν πολὺ καλά.

Ποῖος ὅμως τὸν ἐδηλητηρίασε; ρώτησα.

Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω καὶ ἐγώ.

Ταυτοχρόνως ὁ δὸν Χριστόφ, ἔσκυψε καὶ ἀνοίξε τὸ στόμα τοῦ ἀψύχου ζώου. Ἐτομαζοῦνον ἐν τὸν ρωτήσω γιὰ τὸ κῆρυξ αὐτό, δταν τὸν ἀκούσα νὰ ἀφῆν ἓνα ξεφωρητὸ καταλήψεως.

Φίλε μου κόρη, μοῦ εἶπε κατασπυγχνιμένος, ἂν δὲν ἐδηλητηριάξῃ ὁ σκύλος αὐτὸς θὰ ἦσαν νεκρὸς αὐτὴ τὴν στιγμὴ!

Τὴν λέγετε, Χριστόφ; εἶπα ἀνατριχιάζων πρὸ τῶν μυστηρίων αὐτῶν.

Ἐκεῖνο ποὺ λέγω εἶπε φανερὸ καὶ ἀναμφισβήτητον. Κίτταζε... Ὁ Πλούτων κρατᾷ ἀκόμη στὸ στόμα του ἓνα κομμάτι παξιμάδι βουτηγμένον σὲ κρασί. Τὸ παξιμάδι αὐτό, ὅπως θὰ θυμῶστε, τὸ εἶχατε βουτήξει σὲ τὸ κρασί σας, δταν μᾶς εἰδοποίησαν ἔξω πῶς ἤθελε κάποιος νὰ κυττάξῃ τὴν πληγὴν τοῦ ἀλόγου σας. Δὲν ἐσθῶσατε νὰ τὸ φάτε. Τὸ ἀφήρατε σὲ ποτὶν σας καὶ κατεβήκαμε γιὰ μὴ στιγμὴ κάτω. Ὅταν γυρίσαμε τὸ ποτὶν σας ἦσαν ἀναποδογυρισμένον, τὸ κρασί χυμένον καὶ τὸ παξιμάδι ἔλειπε. Τὴν εἶπε συμβεῖ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣΟΥΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Κ.

«Προφίοναλ μιούτι». Ἐνας τύπος ὁραίος γυναικός, μὲ καλὰ χαρακτηριστικὰ καὶ πρὸ πάντων γοητευτικὰ μάτια. Ἀλλοτε δταν ἐσθῶσατε τοὺς κοσμικοὺς κύκλους ὑπερεστέρους λόγῳ ντυσίματος καὶ κομψότητος. Τώρα ὅμως ἡ σιλουέττα ἔχασε τὴν κομψότητά της καὶ ἔπαυσε ἴσως περισσότερο ἀπὸ ὅτι ἐχρειάζεται. Αἱ σιλουέττες τῆς γίνονται πάντοτε ἀφορμὴ θαυμασμοῦ γιὰ τὴν προέξοχον ἀπὸ τὰ πλεον φημισμένα παριζιάνικα σπῆτα. Εἶνε μετὰ τῶν πλεον θυμωμένων εὐκολότερα τὰ γαλλικὰ ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ. Ὁ διακοσμοὸς τοῦ σπῆτος τῆς θαυμά γούστου καὶ μονοτονισμοῦ. Ἡ κομψοτέτακτο ἐπὶ τῆς ἰδιορρυθμίας ἀπὸ μαῦρο ἔβρετο τὰ ἐπιπλά, τὸ σπῆτα σκεπασμένον μὲ μαῦρο σατέν καὶ μαξιλάκια πολυχρώμα.

Ἡ Μονταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Χορευτικὴν προεστέρησεν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην παρὰ τῆς κ. καὶ τῆς κ. Α. Κανελλοπούλου εἰς τὴν θαυμασίαν ἐκκλησίαν τῶν στῆν Ἀθηνῶν. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ἦ καὶ ἡ Δις Χαρισμένη μὲ τῶν κεκλημένων τουαλέτταν πράσινη ἐμπρὶ καὶ ζωρῆτι μονόχρωμη, καὶ Δις Παπαθεοδώρα τουαλέττα μωβ ζωρῆτι, αἱ Δες Γ. Παυλὴ τουαλέττες φραῖς καὶ λευκὴ ζωρῆτι. Ἡ κ. Σαβῆτα τουαλέττα μωβ περβάν, ἡ κ. καὶ ἡ Δις Ἀλεξανδράτου τουαλέττα καὶ κρεμνοῖαι ὅς μὲ ὁμοιόχρωμες δαντέλλες γαυροχρῆμης.

Ἡ θαυμασιώτερα τουαλέττα ἦτο τῆς κ. Ε. Κωνσταντοπούλου ἀπὸ μοσαλιν γαυρὸν ἀρὰν καὶ δαντέλλες ἀσημένιες σὲ φρόντο μὲ μοσαλιν.

Ἡ ἀποδοσινοὶ ἐκτάκτως κομψὴ μὲ τουαλέττα ἀπὸ δαντέλλας μὲ ἐπιδέχτο καὶ ἐπεριποιεῖτο τοὺς κεκλημένους μὲ ἐξαιρετικὴν χάριν καὶ εὐγένειαν.

Τὸ κυλιεῖον μυθωδὸς πολυτέλεις ἀποτελεῖτο ἀπὸ παγωμένα ὑποκρετα φρούτα, καρπανίτης ἀφθονος, παγωτὰ καὶ ἐσμπληρώματα μὲ γοητευτικὰς μεζέδες καὶ μαστίχα.

Λαὸν πολυπληθὴ καὶ ἐκλεκτὴ συγκεντρώσεως τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὸ ἐξοχικὸν ντάνιον «Καστρί». Διακρίνοντες τὴν ὅλην διαμαντοπούλου τουαλέτταν λευκὴν ζωρῆτι, κ. Σκαριαμαγὰ τουαλέτταν γαυρὸ ζωρῆτι, κ. Γαλάνη τουαλέττα μωβ, κ. Ἀθανάσιος ποὶ ἐμφορῇ μὲ τουαλέττα μωβ σιὰ βερνικοκκὰ καὶ ὁμοιόχρωμον καπέλλο. Ἡ Δις Σαμαρὰ τουαλέττα ὀδρ ζωρῆτι. Ἡ κ. Κωνσταντὴ τουαλέττα λευκὴ κρεμνοῖαι ἐν συνδυασμῷ ζωρῆτι λευκῆς μὲ κρεμνοῖαι. Μεγάλον καπέλλο ἀσπρὸ μὲ τυρμλὰν ἀσπρὸ καὶ λευκόν.

Πληροφορημένα ὅτι φέτος ἡ Χίος φιλοξενεῖ πολλὰς ὁραίας Ἀθηνῶν οἱ ὁποῖαι παραθερίζουν ἐκεῖ σὲ εὐχάριστη καὶ ἐπαυλὴς καὶ μαγευτικῇ «Κάμῃ».

Ἡ πλέον αἶσα λόγου ἀττραξίον εἶνε διοργανώσεως ἐκδρομῶν αἱ ὁποῖαι μετὰ καταλήγουν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δροσερὰ περβόλια καὶ αἱ οἰκοδομαὶ μὲ ἀμειψόμενους ὁρεκτικούς μεζέδες.

Μεταξὺ τῶν παραθερίζουσιν ἐκεῖ εἶνε ἡ ὁραία κ. Μυταράκη, ἡ κ. Καλποχρόνη, ἡ κ. Πετροκοκκίνου, ἡ κ. καὶ Δις Α. Μυταράκη.

Καὶ ἕνας τύπος ὑπὲρ τὸ δέον ζωηρός, μὴ γνωστὴν Δεσποινὴν ἡ ὁποία ντύνεται, καπνίζει καὶ ὀμιλεῖ περιγούτα. Ἀρχικὸν ἐπιπλέον Π.

Ἡ Σπῆσαις εὐρίσκονται ἂν πλεον-ταξίον. Ἡ περιφρῆμη «Κοῖτα» συγκεντρώνει καὶ πρὸς τῆς πλεον ἐπιδέξας κομψοτέτακτες καὶ κομψὸς δεινὸς κομψοτέτακτες. Γίνεται καὶ ἐπιδέξας κομψοτέτακτες καὶ ἀπομνημονίων τῶν ἑθνοπαϊκῶν λουτροπόλεων. Μία πρῶτος Δεσποινὴς ἔχει τὸ ρεζὶ τῆς ἐπιτυχίας, λόγῳ σιλουέττας καὶ καλῶς ἰσχυρὸν κοστούμιον ἀπὸ μεταξοτὰ τζερζὲ λευκὰ καὶ πρῶτον μὲλ-ροῦ. Ἀρχικὰ Σ. Κ.

Καὶ Τετάρτῃ εἰς τὸν Παράδεισον ὁραῖες ἐμφανίσεις, ἐκλεκτὴς κυρίες καὶ Δεσποινίδες, περικυμῶντες τουαλέττες. Ἐνα γοητικὴν Δεσποινίδου ἔχει ὁρισμένην ἡμέραν χορὸν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τῆς κυρίας καὶ Δεσποινίδες Ἀποστολίδου, Γριανταφύλλου, Στῆβαν, Ρικάνη, Γ. Διαμαντοπούλου, Πετρίδου κ.λπ.

Αἱ ὁρισμέναι βραδείας τῶν ντάνιον ἀναγκαστικὰ ἀλλάζουν, καὶ ἐν τῷ μεταξύ προσεγγεῖται κόσμος ἀγνωστος καὶ ἐπομένως ἀπὸ προσκρούει στὸν κώδικα τῶν γνωστών. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὴν φαρδὴ Παρασκευὴ ἐνὸς κέντρου παρὰ θιν ἄλλος καὶ ἀντεπαρῆστη ἡμισυ τῷ τόπῳ μὲ τὴν Δευτέραν. Τὴν παρελθούσαν ἦσαν αἱ κυρία καὶ Δεσποινίδες Ναοῦμ, Γουρπάρη, Μάνου, Φωτιάδου, Βουλτσου, Κριεῖ, Ἀγρυποπούλου Ἀνδριανῶν, κ.λπ.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐμὲ μὲ κοσμικὴ ἐπαυλὴ τῆς Κηρύσσας ἐδόθη καλλιτεχνικὴ ἐστέρη. Ἐπαυχθὴν μονόπρακτον δράμα ἐνὸς κοσμικοῦ συγγραφέως καὶ πρωταγωνιστοῦσε μὴ ἐκλεκτὴ κυρία, αὐτοχὸς δαμιονίου ταλέντου. Ἀρχικὸν ἐπιπλέον Γ.

Ἡ Μονταίν

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Τὰ χελιδόνια ταξιδεύουν μὲ μεγάλη ταχύτητα. Διασχίζουν ἓνα μίλιον σὲ κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας. Ἐπίσης εἶνε ἀκούραστα καὶ πολλὰς φορὰς ταξιδεύουν 10 ὥρας σὲ μιὰ ἡμέρα. Ζοῦν ἐξ ὅλων 10 ἔτη ὥστε, ἂν λογαρίσθῃ κανεὶς σχετικῶς, διατρέχουν κατ' ὅλον τους τὸν βίον 2,100,000 μίλια!

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΥΤΡΑΚΙ

Τὸ μαγευτικὸν Λουτράκι, τὸ Βίς-Βάδεν τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὰ πλούσια θέλητρά του, μὲ τὰ φημισμένα καὶ θαυματουργὰ μεταλλικὰ λουτρά του ποὺ θεραπεύουν κάθε χρόνον ἐκατοντάδες ἀσθενῶν ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας συγκεντρώνει κάθε μέρα ἓνα σωρὸ κόσμον ἀπὸ παντοῦ ὁ ὁποῖος τρέχει νὰ λουστῇ στὴν Κολυμβήθρα αὐτὴ τοῦ Σιλωῆ καὶ νὰ φύγῃ γεμάτος κέφι, ὑγεία, σφρίγος καὶ χαρὰ.

Τὰς τελευταίας ἡμέρας μᾶς ἤρθαν καὶ ἀρχαῖοι φεσφοροὶ Αἰγύπτου ἀραπάδες. Τὰ φεσάκια τοὺς ἀνάμεσα στὸ κόσμον μοῦν-ζουν σὺν παπαροῦνες μέσα σὲ καταπράσινο ἀγρό.

Μεταξὺ τῶν παραθερίζοντων διακρίνοντες τὸν Σεβασμιώτατον Σύρον κ. Ἀθανάσιον Λεβεντόπουλον, τὸν ἀποκαλούμενον ὁραῖον Δεσπότην. Καὶ εἶνε πράγματι ὁραίος μὲ τὴν μεγαλοπρεπὴ μελα-νὴν του γενειάδα.

Ἐπίσης τὸν Μητροπολίτην Λεοντοπόλεως κ. Χρυσόστομον. Τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σκλαβιδίου, τὸν Στρατηγὸν κ. Δημαράν, τὸν κ. Ν. Λεβίδην, τὸν κ. Φλέσσα, τὸν πρῶτον Βουλευτὴν κ. Σταμάτην μετὰ τῆς οἰκογενείας του, τὸν Ἐφῆτην Ναυπλίου κ. Νικολαΐδην, τὸν πρωτοδίκην κ. Δελαπόρταν, τὸν πρῶτον ὑπουργόν κ. Στεφανόπουλον, τὸν Βουλευτὴν κ. Κολιολέην κ.λπ.

Ἀπὸ τὰς Πάτρας παραθερίζουν ἐδῶ οἱ οἰκογενεῖαι τῶν κ. κ. Εὐαγγέλου Τολιᾶ ἀντισυνταγματάρχου, Ἰω. Μαράτου, Ἀντωνοπούλου ἐμπόρου, καὶ οἱ κ. κ. Π. Ντρεῖς. Ἀθ. Σάλμας, Κανελλοπούλου κ.λπ.

Ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας οἱ ἱατροὶ κ. κ. Καριοφύλλης, Μακρῆς, Γ. Διαμαντοπούλου.

Ἀπὸ τὴν Κρήτην ὁ κ. Ἰω. Νοστράκης ἀρχίατρος, ὁ κ. Βαρδάκης, ἡ οἰκογένεια Σφακιανῆ.

Ἀπὸ τὸν Βόλον οἱ κ. κ. Κοῆν, Εὐαγγελίνος, Κουλοχέρης κ.λπ. Προχθὲς χοροεσπερίαι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Πάλλας μὲ ἐξαιρετικὴν οὐγκέντησιν. Τὸ θέαμα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτατα. Ἡ ὁπρησία τοῦ Πάλλας λίαν περιποιητικὴ, ὅπως πάντοτε, κατάρθωσε νὰ ἐν-θουσιάζῃ ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἐμῖνε κατευχαριστημένος.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων ἡ κ. Ἀναστασίου ἐξ Ἀλεξανδρείας μὲ τουαλέτταν μαύρην, ἡ κ. Γεωργιάδου λευκὴ, ἡ κ. Ἀδάμη ἀρχαῖα χαριτωμένη μὲ ὀδρ, ἡ κ. Μπαλταβία μὲ μαύρην, αἱ κυρία Σβώλου, Γεωργιάδα, Κάουφμαν, Μενεβίστι, Θεοχρή, Κωνσταντινίδου, Κοντοκίνα, Ἀντωνίου, Θεοδωροπούλου.

Ἡ Δεσποινὴς Κική Νικολαΐδου μὲ θαυμασίαν τουαλέτταν σκεπασμένην ἐξόχους μὲ ἐξαιρετικὴν χάριν.

Μεταξὺ τῶν πρῶτων διακρίθησαν εἰς τὸν χορὸν αἱ Αἰδὲς Ρόχμου μὲ τουαλέτταν μπανᾶν, Καρμπάτῃ μὲ σῆς, Κοντοκοῦστα σῆς κ.λπ.

Μία ἀξιοθαύμαστη σιλουέττα πολὺ κομψὴ καὶ ὁραία ἡ Δεσποινὴς Χαλκοπούλου μὲ τουαλέτταν μαύρην ἐπικρατοῦσα φθόρον θαυμασμοῦ διὰ τὴν χάριν τῆς μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων.

Ἡ κ. Μυρτὴ μεγαλοπρεπὴς ὡς Ἀστερὴ ἐξόχους μὲ ἐξαιρετικὴν κέφι.

Ἀπὸ τῆς πλεον χαριτωμένης σιλουέττας αἱ Δες Ἐμπειρίου μὲ τουαλέτταν λευκὴν καὶ Σταματιάδου μὲ γαυρὸ σῆς.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων κυρίων τὰ περισσότερα περὶ-ματα ὑπέστη ἀπὸ τὸ ὁραῖον φύλον ὁ κ. Πελοπίδης μὲ τὴν Δεσπο-τικὴν κοιλίαν του, τὸν ὁποῖον ὅμως παρὰ τὰς προσπάθειάς του Κες καὶ Δες δὲν κατάρθεσαν νὰ τὸν παρασύρουν εἰς τὸ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΟΥΡΤΟΥΝΑΣ Ο ΛΑΜΠΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ... ΑΔΕΛΦΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

(ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».— Τὸ κατωθὶ διήγημα, γραμμένο εἰς τὸν τρέπον, τὸ ὕψος, τὴν σύλληψιν, τὴν σύνθεσιν, τὴν διάθεσιν, ἀκόμη καὶ τὴν φρασολογίαν τοῦ μεγάλου Παπαδιαμάντη, ἐγγράφη ἐπίτηδες ἀπὸ τὸν κ. Λαμπὴν, ὡς συστηματικὴ ἀπομίμησης. Ἡ ἀπομίμησης αὕτη εἶνε τέσσαρς χαρκιτηριστικὴ, ὥστε νὰ εἶνε δυνατόν ν' ἀπατηθῇ, καὶ ὁ πλεόν ἐξοικειωμένος πρὸς τὴν τεχντροπρίαν τοῦ ἀειμνήστου συγγράφους ἀναγνώστης.)

Ἐκεῖ, παρὰ τὸν ἀπορώγα βράχον, τὸν σιγῆλον, τὸν ἔρημον, ὁπότεν, ὅλγιον πρὸ τῆς δειλῆς, πρὶν νυκτῶσιν, σιγῆν ὀρνέον ἐξαπείλοντο, καὶ περὶπταντο αἰθεροβάμονα, κ' ἐπλήρουν τὸ διάστημα μετ' αὐτῶν ἀέριονα φωνήων τῶν, τοὺς στριγγούς, ὕψιστον ποτὲ λευκὸς ναύσκος, χαρτεῖς, ἂν καὶ ἀφελῆς — χάσμα καὶ τέριμος ὀρθόμων — κατανικρὸ τοῦ πέραν ἀνοικτοῦ πελάγους. Εἰς τοὺς ὀρθόμους τοῦ βράχου, τοῦ σιγῆλου, τοῦ ἔρημου, τοῦ κῆρυκα ἐφαλλε μελωδικὰ τὰ ἴσκιον τοῦ τῶν αἰώνων, ἰδίως περὶ τὰς μελιχράς, τὰς δειλινὰς τὰς ὥρας, ὅντων βαθὺν καὶ ἱσοφρόν, τὴν ἀκοὴν κατακληθόντα τοῦ ὕπερθε ἀντιπαρεχόμενου ὁδοιπόρου. Ὡμοῖαζε τὸ ἴσκιον ἐκεῖνον πρὸς θορῶνδην ἐπὶ κλίματι, πρὸς βαθὺ παράπονον, πλήρες ἱεσιᾶς, ἐνίοτε ὅμως, ὁσάκις ἐπνεεν ἀπὸ βορρᾶ σφοδρότερός τις ἀνεμῶς, προσελάμβανεν, ἀγνοῶ τίνα μεγαλοπρέπειαν ἀσυνήθη, ὡς ἂν ἀορατοὶ χοροὶ καλλιπλοκάμων ναϊάδων καὶ τριτώνων, καταβιούντων εἰς τὰ βάθη τ' ἀνερευνήτα τοῦ πολυτάραχου ὠκεανοῦ, ἂν συννηνόντο ἀφῆνης εἰς ἑξάλλον οὐρανομήκη συμφωνίαν, πλήρη ὀργῆς καὶ διαμαρτυρίας· τότε, ἀπρὸ καὶ βάρυ, φυτὰ θαλάσσια, παντοειδῆ κογχύλια, καὶ ἄλλα τοῦ πελάγους ἀπορρέματα, ἤρχοντο καὶ περιεστεφον τὸν χθμαλὸν αἰγίανον.

Ἐπάνω, ἔγγυς τοῦ ἀφελούς, ἐρημικὸς ναύσκος, ὕψηλ' ἐμικρὰ καλὴν πεπαλαιωμένην, εἶδος παραπήγματος σαυροῦ, προχεῖρος κατεσκευασμένος, καὶ ὁσμέραι ἐπὶ μάλλον καταρρόντος· ἡ καλὴν αὐτὴ ἐχρησίμευεν ὡς θερμὴν διαμονὴν τοῦ Καπετὰν Φουρτούνα, τοῦ Λαμπῆ. Ὁ γέρον Φουρτούνας ἦτο ποτὲ ναυτικός — ἐξ οὗ καὶ τὸ ἰδιόρρυθμον προσωνύμιόν του —, ἀρχαῖος γερο-λύκος, ὃν ἡ θάλασσα εἶχεν ἐβρόση, καὶ ἀπορροῖν, θὰ ἔλεγε τις, μαζὶ μετὰ τὰ πάντα τοῦ αὐτοῦ ἀπορρέματα, εἰς τὴν ἀποκρήνην ἐκείνην ἀκίνη, ἵνα ἐφυσάσθῃ ἀπὸ τοῦ περιπετειώδους, τοῦ τρικυμώδους βίου, ὃν διήλθε πλεόν εἰς τὴν ξένην.

Μονήρης καὶ καχύποτος, ὁ γέρον Φουρτούνας, θῆμα γάμου ἀτυχούς, κατὰ τὴν νεότητά του, εἶχε τώρα ἐκεῖ, πλησίον τοῦ ναύσκου, μόλις ὑπερκειμένου τῆς πενήτης καλῆς. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, τέλη τοῦ φθινοπώρου, καθήρχετο εἰς τὴν χώραν, καὶ ἡ καλὴν ἔμενε τότε ἔρημον τῶν πετεινῶν καὶ τῶν ὀρνέων, τῶν πληρούντων τὰς ὀργὰς τοῦ ἀποκρήνην βράχου, τοῦ τιτανικοῦ. Ὑπαύχην καὶ ἀγέρωχος, σύμβολον τῆς μονώσεως καὶ τῆς ὑπεροφίας, ἐδέσποεν οὗτος τῶν περὶ αὐτὸν βράχων, καὶ διεγάρφει τὴν μέλαιναν, τὴν ἀπειλητικὴν αὐτοῦ σκιάν, μέχρι τῶν ἀπωτάτων χαράδρων. Ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου, ὁ ὄριζων ἡλίουτο ἀναπεπταμένος, καὶ τὸ βλέμμα ἐξετείνεται καὶ ἐκυριάρχει τῆς ὑγρᾶς ἐκτάσεως, κυκλωτέρως, ἀπὸ βορρᾶ μέχρι νότου.

Ὅταν ὁ γέρον ἐπέστρεφε τὴν ὄνοιξιν, ἡ καλὴν ἐχρησίευσεν νέας ἐπισκευὰς. Αὐτὰ ἐγίνοντο ἐκ τῶν ἐνόντων, χάρις εἰς τὴν ἐκπαλα φημιζομένην εἰδικότητα αὐτοῦ, περὶ τὰ τοιαῦτα, ἦτον, ὡς γνωστόν, «μάστορας μετὰ τὰ ὅλα του» — σύμφωνα πρὸς αὐτὴν τὴν φημιν, φημιν ἔχουσιν ποῖαν τινα βάσιν, ἂν ἤθελε τις κρίνῃ ἐκ τῶν διαφόρων προχείρων οἰκίσκων, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀνεγείρῃ οὗτος, κατὰ καιροῦς, ὑπείκων εἰς παρακλήσεις ἄλλων συγχωριανῶν, πρὸς χρῆσιν ἐκείνων, ἐννοεῖται. Ἡαυτὸ «πολυτεχνίτης καὶ ἐρημοσπίτης».

Συνεχὰ τὸν ἐποσεσώμενον, εἰς τὸ ἀπρόσπτον ἐρημητήριόν του, διδομένης εὐκαιρίας, καὶ ἡμῖν βέβαιος ὅτι, παρὰ τὴν θουλουμένην καχυποψίαν καὶ μισανθρωπίαν τῶν, ἡθελον εὖθις περιποιήσιν καὶ φιλοξενίαν, διὰ τὰς ὁλίγας ὥρας τῆς περαστικῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου, ὅσον οὐδαμῶς ἄλλοῦ.

Εἶχα ὁδοιπορήσῃ κατ' ὅλην ἐκείνην τὴν προίαν, ὅτ' αἰσῶνα πνιγρὸν — ἦσαν ἀρχαὶ τοῦ Ἰουλίου — σκοπεύων ν' ἀναρριχθῶ μέχρι τοῦ μικροῦ ναύσκου, προτοῦ μετὰ τὴν ἐξοικονομήσῃ ἄλλα καὶ ἐν περιπτώσει πιθανῆς βραδυπορίας καὶ ὑπερβολικοῦ καμάρου, ἡδυνάμην νὰ βασιζώμαι πάντοτε ἐπὶ τῆς φιλοξενίας τοῦ καπετὰν Φουρτούνα τοῦ Λαμπῆ, μετὸν ὅποιον ἡμεθεῖ ἀπὸ μακροῦ συνδεμένοι. Ὅσάκις οὗτος καθήρχετο εἰς

τὴν χώραν, διὰ τροφὰς καὶ ἄλλας προμήθειας, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ μ' ἐπισκεφθῇ κατ' οἶκον, νὰ μοῦ ἀποτείνῃ τὸ φιλικὸν τοῦ χαῖρε· τρεῖς ἢ τετράκις τοῦ ἔτους ἦμην βέβαιος ὅτι θὰ τὸν συνήνταν — ἰδίως περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος (τὸν χειμῶνα ἔμενον ὡς ἐγκατεκίς εἰς ἄλλο πλησιέστερον ἐρημητήριον), ὅποτε ἡ ἐπανερχόμενη καλοκαιρία ἐπέστρεπε τὰς τοιοῦτον εἶδους πελοπορίας.

Τελευταίαν φορὰν τὸν εἶχα ἰδῆ, μεταβαίνον πρὸς ἐκτελεσθῆναι θορητικὸν τινὸς καθήκοντος, εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτήρος. Ἦτο πάντοτε ἀκαμῖτος καὶ ἐπιταλῆς, ἂν καὶ προκεχωρημένης ἡλικίας, καὶ ἔφερε πάντοτε τὸ ἰδιόρρυθμον ἐκεῖνον κίλημα, τὸν ἰδιόρρυθμον ἐκεῖνον «κοῦκον», μετὰ τὸν ὅποιον ἦτο γνωστός εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν. Ὅτε μετὰ τὴν ἀφῆνην, ἡ πρώτη του λέξις ἦτο: «Τὶ χαμπάρια, κουμπάρια; Πῶς τὰ βολεύει τώρα ὁ κόσμος, μετὰ τὴν ἀκρίβειαν ποὺ μὰς πλάκωσε;» (ἂν καὶ «πολλὴν ἄσπερ οἶδε καὶ νόον ἔγνων, εἰς μένει ἀγροῖκος καὶ ἀφελῆς τὴν ἐκφράσιν»). Ἐπειδὴ, διὰ τὸν Φουρτούνα τὸν Λαμπῆ, ἡ ἀκρίβεια τοῦ βίου ἔβαινε κατ' ἀντιστροφὴν λόγον τῆς ἐλαττώσεως τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῶν διασκεδάσεων — ἔστω καὶ ἂν ὁ ἴδιος δὲν ἐξώδεκε πεντάραν περιτλόν, ἢ διὰ τὰ ἀπολύτως ἀπαράτητα.

Ἦμην βέβαιος ὅτι θὰ ἐτύγγχανον ἐξαιρετικῆς περιποίησης παρὰ τὸν ἀγαθὸν ἐκεῖνον ἀνθρώπον, παρὰ τὰς διαρκεῖς μεμνημοσύνας του, καὶ παρὰ τὴν ἀρετὰ διὰδεδομένην περὶ αὐτοῦ φημιν — τὴν ἀδικον, κατ' ἐμὲ — ὅτι ἦτο «σφικτοχόρη».

Δυστυχῶς αἱ προβλέψεις μου δὲν ἐπληρώθησαν. Κατὰ κακὴν σύμπτωσιν, τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς τῆς ἀνάδου μου ἐκείνης ὁ καπετὰν Φουρτούνας, εἰς τὸν ὅποιον δὲν εἶχα προφθάσῃ νὰ γνωστοποιήσω τὰ τῆς προῖνης ἐκείνης ἐξδρομῆς μου, εἶχε κατέλθῃ ἀπ' ἐπείρας, καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τὴν ἐπομένην προίαν. Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη πληροφορία, ἀνεκλήρωτος πρὸς τὰ τοιαῦτα σθένειά μου διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἐκδρομῆς, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγκην, ἐκόντα ἀκόντα, νὰ ἐξακολουθῶσιν τὴν πορείαν μου νοτιώτερα, εἰς ἀναζητήριον ἐτέρας καλῆς ἄλλου γνωστοῦ μου ἐπίσης, αἰγροῦ σκού, τὸν ὅποιον συνήντησα εὐτυχῶς εἰς τὸ πομπηοστασίον του, ἔπεσον περὶ τὴν ἡμέραν ὅταν τοῦ ἐκκλησιάρχου, ὅπερ ἀπέτελε τὸν σκοπὸν τῆς πολλῆς προῖνης ἐκείνης ἀνάδου.

Εἶχεν ἀρχίσῃ ἡνὰ τὰ δὴ, ὁ πῆλος καθήρχετο αἰγίλιος καὶ ἀπαστράπτων, ἐν μέσῳ πορφυρῶν νεφῶν, ὅτε ὁ καπετὰν Φουρτούνας ἐπέστρεψε, παρ' ἐλπίδα, ἀπὸ τὴν χώραν, συγκαμῶν τὰ ὄψηνα του, χάριν τῶν ὁποίων ἠναγκαζέτο νὰ «εμμοδιάρη», καθὼς ἔλεγε, καὶ νὰ ἐγκαταλείπῃ δι' ὀλίγον τὸ σιωπηλὸν τοῦ ὀρεινοῦ ἐρημητηρίου. Μ' ἐπρόλαβε, πληροφορηθεὶς ἐν τῷ μεταξῷ, εἰς τὴν χώραν τῆς ἀνάδου μου. Ἦρχισε καὶ πάλιν, μετὰ τὴν γνωστὴν προσφώνησιν, τὴν καθιερωμένην:

— Τὶ χαμπάρια, κουμπάρια; Πῶς τὰ βολεύει ὁ κόσμος, τώρα, μετὰ τὴν ἀκρίβειαν ποὺ μὰς πλάκωσε;...

Μετὰ τοῦ Φουρτούνα εἶχεν ἔλθῃ καὶ ὁ Σταμάτης, νεαρός ἀπλόος, δασύμαλλος καὶ ἀξέστος, ὅστις συνόδευσεν αὐτὸν συνήθως, εἰς τὰς ἀνὰ τὰ ὄρη ἐξδρομὰς του. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς, ἐμελαιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τετραπύλαιον ποικιλικὸν ἀσμάτιον, καὶ ἐτραγῶδες συνᾶμα χαμῆστατα. Ἐκόντα ἀκόντα, ὁ Φουρτούνας μετὰ ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ πομπηοστασίου, καὶ μετὰ τὴν ἐκδρομὴν εἰς τὸ ἐρημητήριόν του. Ἐκεῖ ἐδειπνῶμεν, μετὰ δὲ ἐνθ' ἡ ἀγορὰ πανσέληνος ἐφαίτε τὴν μελιχρὴν ἀνταυγίαν τῆς καὶ καθήρχετο τὰ πάντα, ἀπεφάσισα τὴν κἀθόδον, ὁμοῦ μετὸν Σταμάτην, κατ' οὐδένα λόγον ἐννοοῦντα νὰ μετὰ ἡμῶν νὰ κατέλθω μόνος.

Ἐδέχθη τὴν συμπαθὴ ἐκείνην προσφοράν, καὶ ἐκίνησεν, ἀφ' οὗ προηγουμένου ἐταῖα εἰς τὸν Φουρτούναν ὅτι θὰ ἐπαυλάσθω λίαν προσεχῶς, ὅτε ἐδέχθην αἰφνιδίως ἐπισκεψιν.

Κατ' ὁδόν, ὁ Σταμάτης μετὰ ἡμῶν ἀφελῶς: — Δὲ μετὰ λέξιν, κουμπάρια (δι' ὅλους τότε, φροσιὰ, ἡμῖν ὁ κουμπάριας), δὲ μετὰ λέξιν, ἀλλήθεια πῶς εἰς τὴν πολιτείαν εἶνε ντυμένοι ὅλοι φράγκα, καὶ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ καπλά; Καὶ ὅτι ἡ γυναῖκες φοροῦν καὶ αὐτὲς ἐπίσης καπέλα;... καὶ τὰ παρόμοια.

Εἶχε παρῆλθῃ ἑβδομάς ἀπὸ τῆς ἐκδρομῆς ἐκείνης, ὅτε ἐδέχθην αἰφνιδίως τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ γέροντος, κατ' οἶκον. — Μὴν τὰ ρωτᾶς, κουμπάρια, μοὶ ἀνγγέιλε, νῦν τὴν κεφαλὴν καὶ παραλείπων τὴν γνωστὴν ἐκείνην ταχυτὴν προσφώνησιν, περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς ζωῆς, μεγάλην συμφορά μ' εὐ-

Τὸν ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

— ΕΠΑΙΤΑΙ... ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΙ —

Δὲν ὑπάρχουν μόνον στὰς Ἀθήνας πλοῦσοι ἐπαῖται. Βρίσκον καὶ ὁ ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. Καὶ νὰ τὶ γράφουν σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

«Ὅτι ποτὶ πολλοὺς καιροὺς τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου κυκλοφοροῦν ἕνας ἐπαῖτης ἀξιοπύκτος καὶ ἀξιοδάκρυτος. Ὅπως ἐξακριβῶν κατόπιν, ὁ ἐπαῖτης αὗτος τὸ βράδυ ἐβγάδε τὰ κουρέλια του, πορτοκαῖα ρούχα, ἐπερνε τὴν οἰκονομίαν του καὶ ἔτρωγε στὰ ἄσπερα, σὺν καλῶς καὶ ἀγαθῶς οἰκονομειάρχῃ. Δὲν ἀπέφευγε, μάλλον ὁ θαυμάσιος αὗτος ἀνθρώπος καὶ τὰ γλέντια, στὰ ὁποῖα σπαταλοῦσε μετὰ τὴν φούτα, ὅτι ἐμάστε λίγα-λίγα τὴν ἡμέραν... Ἀπειράριθμοι εἶνε ἐπίσης οἱ ἐπαῖται εἰς τὰς τρώγλας τῶν ὁποίων μετὰ θάνατον ἀνεκαλύφθησαν ἀληθινὰς περιουσίας. Πολλοὶ εἶνε ἐπὶ τῆς ἐκείνης, οἱ ὅποιοι προτιμῶν νὰ πεθάνουν τῆς πείνης, ὅσον λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἄλλου ἐμποδίου ἀδυνατοῦν νὰ ἐξέλθουν καὶ νὰ ἐπανέλθουν, παρὰ νὰ δαπανήσουν ἑστῶ καὶ ὁ μικρότερον νόμισμα ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν!

Ἡμεῖς τῶν Κροίσων αὐτῶν ἐπαῖτων ἀφῆρουν παρεδόξους δια-
μαρτυρίας.

Ἐνὰς ἐπὶ παραδείγματι, ὥρισεν ὅπως ἔκ 600,000 περιουσία του ἀνεκαλύφθη εἰς ὁμογενὴς χήρας καὶ ὀρφανὰ. Εἶνε ὅμως καὶ ἄλλοι ποῖοι δὲν ἐννοοῦν νὰ δάσουν τίποτε.

Ἐνὰς ἀπὸ αὐτοὺς αἰσθανόμενος τὸν θάνατον νὰ πλησιάζει ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν μετὰ τὴν ὁλοκαύστην μετὰ τὴν ἀκρίβειαν οἰκονομίας του, ὅτε ἐπὶ ἀπομακρυσμένῳ σπήλαιον καὶ ἀπέθανεν σ' αὐτὸ ἀπὸ τὴν πείνην! Τὸ ἔκαμε δὲ αὐτὸ γὰρ νὰ μὴ βροῦν ποτὲ οὔτε τὸ κουφάρι του, οὔτε τὸν θησαυρὸν του!

Ἄλλοι πάλι γίνονται ἐπαῖται ἀπὸ ὑπερβολικῆς τοῦς ἀπληστίας καὶ ἐλαφροσύνης!

Ἐνὰς καθηγῆς τοῦ Βερολίνου, ὅταν ἐτελείωνε τὰς παραδόσεις του εἰς τὸ Γεννάσιον, ἐντὶντο κουρέλια καὶ ἐπαίτους γὰρ ν' ἀφῆν τὰ κεφάλαιά του!... Κατὰ τὴν ὁδὸν μάλιστα νὰ μὴ ἐξοδεύῃ τινος γεωμετρικῶν ὡς παρῶντος στὰ σπῖτια τῶν γνωρίμων του, ὅς ἂν ἀνεκαλύφθῃ.

Καὶ στὰς Ἀθήνας ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀκόμη ἐπαῖται μετὰ ἄρ-
κτον παρὰ καὶ ἐπὶ πλεόν κάτοχοι 2 καὶ 3 σπιτιῶν!...

✱

— ΚΟΣΜΗΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ —

Ἐνὰς κύριος ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ ταξιδεύσας κάποτε εἰς τὸ Πεκί-
ν, δὲν εὗρε ἄλλο ἄξιον λόγον κόσμημα νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ μέρη
αὐτῶν, παρὰ μὴ χρυσὴν καρφίτσα, ἡ ὁποία στήν κορυφὴν εἶχε κλει-
σμένον μέσα σ' κρύσταλλον ἕνα ἀνδρόπαιον μῦτι! Τὸ κόσμημα αὐ-
τὸ εἶχε σὲ κάποιον ἰθαγενὴ τοῦ Πεκίνο, ὅστις τὸ εἶχε κατασκευ-
ασθῇ μετὰ τὸ μᾶτι ἐνὸς ἐχθροῦ του, τὸν ὅποιον ἐτύφλωσε!...

✱

— Τὶ σοὺ συνέβη, καπετὰν Λαμπῆ; ἠρώτησα, φοβηθεὶς τὶ τὸ
κτενεταῖον.

— Ἐχὼ τρεῖς μέρες ποῦ ἔχω ἕνα νόον, ἐδῶ, κουμπάρια, μοῦ
ἐπείχε, δεικνύων μοι τὸ σπῖτιον. Ἦλθα νὰ ρωτήσω τὸν γιαντῶν.
Ἐπερνε ἐνὸς καλὸν γιαντῶν νὰ μοῦ συστήσῃ:

Τὸν βλέπειν τὸν μάλλον χαίροντα ὡς τὸν ἑαυτοῦ, τότε ἐν τῇ χώρᾳ
αὐτοῦ, καὶ κατόπιν τὸν ἠρώτησεν:

— Καὶ πῶς σοὶ προτιμᾷται νὰ σὺνταξῃς αὐτὸ, καπετὰν Λαμπῆ;

— Νὰ, ἐκεῖ ποὺ καθόμην καὶ κουβερνῶντα, κουμπάρια, μ' ἐπίασε
ἕνας πόνος δυνατός, κ' ἐξαπλώθηκα χέμου. Δὲ μποροῦσα νὰ πάω
τὴν ἀναπνοή μου. Μ' ἐσώκωσαν, καὶ μ' ἐβάλαν εἰς τὸ κρεβάτι.
Αὐτὸ μοῦ ἐναγῆλθε πάλιν δύο φορές ἀπὸ τότε. Δὲν ἔβαλα μ' οὐκίαν
ἐν τὸ σπῖτιον μου. Λίγα εἶπε, μοῦ φαίνεται, τὰ φρονιά μου, κουμπάρια.

Προσέβηκα νὰ τὸν καθυποχίσω, ἀφηγούμενος εἰς αὐτὸν διά-
φορα παρῶνα περιστατικά, ἀλλ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μετὰ δυσ-
πιστίαν. Τέλος μετέβη παρὰ τῷ ὑποδεχθέντι παρ' ἐμοῦ ἱατρῷ.

Δὲν παρήλθεν ὅμως μὴν, καὶ ὁ καπετὰν Φουρτούνας, εἰς τὸν
καιρὸν, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἱατροῦ, παρὰ τὴν φαινόμενην ἀν-
αρρώστην, εἶχεν ἐκδηλῶσθαι καρδιακὸν τὴν νόσημα ἀνίατον, ἐξεμέτρα
ἐν τῇ, ἐκεῖ, εἰς τὸ λευκὸν ἐρημητήριόν του. Ἐδεώθησα καθῆκον
να παραστῶ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν συνωδύσω με-
τὰ τῆς τελευταίας κατοικίας του.

Ὁ Σταμάτης ὥρπεε τὸν τάφον αὐτοῦ, ὁ δὲ παπὰ — Λευθεῖρης,
ὁ μόνος γέροντος ἱεροῦ, ἐφωλε τὴν νεκροφάνειαν ἀκολουθίαν. Ἐτάφη
αὐτὸς παρὰ τὸν προφίλιν τοῦ ἐνδιατήριου, μετὰ τὸν πελάγους, γῆς καὶ
ὁρίζοντος.

✱

Τὴν μακρυὴν ἐκείνην ἀνάμνησιν ἐπανεφάρων εἰς τὸν νοῦν μου
διὰ τὴν ἀποκρίσιν, ἐπισμυλῶντα τελευταῖος εἰς ἐμὲ, καὶ τὸν
ἀνὰ τὴν ἀφῆνην ἠδένεν ἐνὸς μακρὰ καὶ ἀναρὰ διὰ τὸν ἀνα-
πνοῦν. Χάρις εἰς αὐτὴν ἀνεμνήσθη καὶ πάλιν αἰφνιδίως τοῦ
ἐκείνου ἐκείνου ἐρημικοῦ, καὶ ἀνεπείλθη τὸν μελαγχολικὸν τὸν πρό-
ηλθον, τὸ βάναντον καὶ ἡλιχαῖς, μετὰ τὸ καλοκαίριον μετὰ τὴν
παρῶν ἐκείνην ἐπὶ πολλὰ, ἡ ἰδιόρρυθμος μορφή ἐκείνην ἔχει
παρῶντος λησμονηθῇ, — ἐγὼ δὲ, μόνος μάρτυς ἐπὶ τῶν παλαιῶν
ἐκείνης ἱστορίας, παρακάμψας πρὸ πολλοῦ τὸ ἀκρωτήριο τῆς ἀμε-
μνητοῦ πρώτης μου νεότητος, βαίνω ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ πρὸς τὸ γῆρας.

Ναυαλέων Λαμπριώτης

ΠΑΛΗΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Πρόεδρος ἐνθροισμένος, κάθημαι καὶ περιμένω
Πέντε ὥρας τοὺς φωνάζω καὶ τὸν κώδωνα σημαίνω,
Πλὴν δι' ὅλους λυδὶ βρίζει, καὶ κανεὶς τὸν δὲν κινεῖται!

Βουλευταὶ! ἔλατε μέσα! Βουλευταὶ, συναθροισθεῖτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!

Φεῦ! εἰς μίτην τοὺς φωνάζω καὶ μοῦ βγῆκε τὸ λαρόγγι!

Ὡς νὰ ἦν' εἰς καφετεῖον οἱ ἀναθεματισμένοι
Στοὺς ἀνακλιτήρας ὅλοι κἀθῆναι ἐξαπλωμένοι,
Καὶ ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον παραμύθια διηγείται!...

Βουλευταὶ! ἔλατε μέσα! Βουλευταὶ, συναθροισθεῖτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!

Πλὴν τοῦ κακὸν χολοκαῖω καὶ μοῦ βγῆκε τὸ λαρόγγι!

Ἐνὰς πίνει τὸν καφέ του, ἄλλος πέφτει τὸ τοιμπαῖν,
Ἄλλος στέκετ' ἐμπροστὰ μου ὁρθὸς ὡς τὸ παλοῦν,
Ἄλλος χῆμα εἰς ὁ ἀκούει, καὶ κανεὶς τὸν δὲν κινεῖται!

Βουλευταὶ! ἔλατε μέσα! Βουλευταὶ, συναθροισθεῖτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!

Τοιοκατάρατοι, ἔλατε!...μοῦ ἐβγῆκε τὸ λαρόγγι!

Πόσα ἔχουν καὶ πάλιν σήμερον νὰ συζητήσουν!
Μήπως θ' ἀναρῶν' ἐπὶ βῆμα; μήπως ἔχουν νὰ λαλήσουν;
Ἐνὰ Ν.χὶ θὰ εἰπὼν μὲν καὶ θὰ φέρουν ὡς κομῆται!

Βουλευταὶ! ἔλατε πλεόν! Βουλευταὶ, συναθροισθεῖτε!

Τίγχι, τίγχι, τίγχι, τίγχι!

Εἰς κορυφὴν αὐτὰ φωνάζω καὶ μοῦ βγῆκε τὸ λαρόγγι!

Ἐδῶ εἶας διηγέται τὶ ἀπὸρρὸν ὀνειρεύθη,
Ἐκεῖ ἄλλος στὰ χαρτίκια μετὰ τὸ ρόπο ἐλαιοεὐθῆ,
Κι' ἀπὸ μὲν ὁ ἄλλος χῆμα πῶς ἀσπλάγγως τυρνεῖται!

Βουλευταὶ! ἔλατε πλεόν! Βουλευταὶ, συναθροισθεῖτε!

δποια άνεβήκαμε σιωπηλοί, με την καρδιά σφιγμένη.

Ήταν ακόμη νύχτα όταν εφθάσαμε στο νεκροταφείο. Έδιώξαμε τα άμαξα και προφυλακτικά άνεβήκαμε τον τοίχο κ' επηδύσαμε μέσα. Τό σκότος ήτο πυκνό. Δέν έχρησιμοποιούσαμε τα φανάρια μας για να μη μας αντίληφθῇ κανένας φύλαξ. Προχωρούσαμε έν τούτοις άπροσκόπως γιατί τό μέρος μας ήταν—άλλοίμονο!—άρκετά γνωστόν και από άλλους...

Απόλυτος ήσυχία άπλώνονταν γύρω. Μόλις διακρίναμε τούς μαρμαρίνους σταυρούς νά φαντάζον μέσα στο σκοτάδι σαν βρυκόλακες διπλωμένοι στα σάβανά τους.

Ο Βάν Έλσιγγ πήγαινε εμπρός. Μας είχε συστήσει νά προχωρούμε χωρίς νά κάνουμε θόρυβο και προσέχαμε σέ κάθε μας βήμα. Καθώς περνούσαμε σάφους και άλλα έρετά έφρευαν γρήγορα γρήγορα κάτω από τά πόδια μας, μέσα στη χλόη.

Είχαμε φθάσει τώρα κοντά στο μνημείον Ουέστερν, όπου άναπαύετο ή άτυχής Λουκία. Ο Βάν Έλσιγγ πλησίασε και έφριξε τό φως του φαναριού του στην πόρτα αυτού. Είδαμε πώ, είταν έντελώς άθικτο. Φυσικά ό κόμης δέν θα μπορούσε νά πλησιάσει σ'αυτό, ούτε νά την έγγίξει καν, γιατί είχαμε τοποθετήσει παντού φυλάχια άγίου άρτου.

Δέν έγνωρίζαμε έν τούτοις άν ό κόμης εύρίσκετο στο νεκροταφείον και άν άπεκρίσθῃ ν' άνοιξη τό κενοτάφειον....

Έσπεκόμεθα συνεπώς σιωπηλοί, μη γνωρίζοντας πού νά στρέψωμεν τās ερεύνas μας, όταν ένα ξεφωγητό τρώοιον διέσχισε τόν μαύρο της νύχτας άέρα, ένα ξεφωγητό γυναικείο, γεμάτο άγωνία.

— Είπε ή Μίνα ! έφώναξα.

Και χωρίς νά πούμε τίποτεπερισσότερο έτρεξεμε πρὸς τό μέρος πού άκούστηκε ή κραυγή.

Τρέχοντας άνάμεσα από τούς τάφους εφθάσαμε πρὸς στο ναΐδιον του νεκροταφείου.

Ή πόρτα ήταν άνοιχτή. Μέσα σ' αυτό μερικώς κανδήλες έκαίγαν άμυδρά.

Ο Κονίγιν Μόρρις ώρμησε πρὸς νά εισέλθῃ. Δέν έπρόφθασεν όμως γιατί ένας μαύρος όγκος εορίφθη κατ' επάνω του, δέν είναιε μακρὰ και έκάθηκε μέσα στο σκοτάδι, γροιλίζοντας σαν θηρίο.

Ήταν ό κόμης !

Κατορθώσαμε νά άκούσουμε μόνον τήν άπειλήν πού έξεστόμισε έναντίον μας φεύγων !

— Άθλιο, θα μου τό πληρώσετε !

Άκούσαμε ακόμη τά βαριά βήματα του καθώς άπεμακρύνετο μέσα στο σκότος. Έπειτα ένα ούρλιαχτό ακήλου ετάραξε τήν γαλήνην του νεκροταφείου και τέλος μία πελώρια νυχτερίδα με φωτεινά, κόκκινα μάτια διέγραψε τρεις κύκλους επάνω από τά κεφάλια μας φτεροκοπώντας και χάθηκε πρὸς τό μέρος τής εσχόης...

Ο Βάν Έλσιγγ έτρεξε έν τόν ναόν. Ή Μίνα, ή άτυχής Μίνα, ήταν εκεί. Την άρπάξε στην άγκαλιά του, τήν έσφιξε παροαλά και τής είπε :

— Ήσυχας ! Μην τρέμεις !...

Ή δυστυχισμένη όμως κ. Άρκερ έλιποθύμησεν άμέσως. Ήταν φοικωδώς γλωή, μέ άνακατεμένα τά μαλλιά και επάνω στο φρεμί της έφερε κηλίδας νοσηρό αίματος.

Δέν μπορούσαμε νά μὴν άνατριχιάσουμε πρὸς τού θεάματος αυτού.

Έν τῷ μεταξύ είχαν εισέλθῃ στόν ναόν σωρόμενος και ό Μόρρις. Έσφιγγε τά δόντια του σαν νά υπέφερε από φοικτούς πόνους.

— Φίλε μου, τού εφώναξα, τρέχοντας πρὸς τό μέρος του, τί έχεις ;

— Δέν είνε τίποτε, μὴν άνησυχείτε.

— Είσαι πληγωμένος ;

— Έχω πόνον εἰς τὸ δεξιόν μου πόδι, επίσης έσπασε και τό χέρι μου πάνω καρπῷ. Αυτό τό τέρμα έπρεσ επάνω μου μ' όλη του τήν δύναμι και μ' έτίναξε επί ενός δένδρου. Δέν σημαίνει όμως. Άρκει δι τή κ. Μίνα εσώθῃ...

Με συνεκίνησεν υπερβολικά ή άφοσίωσις και τό θάρρος του νέου αυτού. Παρ' όλα ταύτα όμως ό κόμης είχε άραιώσει άρκετά τό στρατόπεδόν μας. Δύο από ήμας, ό Άρκερ και ό Κονίγιν Μόρρις, ήσαν ήδη άνάκτο πρὸς μάχην. Έμείναμε όλίγοι και ό σατανάς αυτός έσφύσε έκδίκησην πάντοτε...

Όπωςόποτε τήν στιγμήν εκείνην έπρεπε νά φροντίσουμε για τήν κ. Άρκερ. Ή κατάσταση της ήταν πολύ σοβαρά. Ο άσπίσις βρυκόλαξ είχε ξαναπαίει και είχε εδιδώσει !... Ο λαίμωγ της έφάνετο πληγωμένος...

(Άκολουθεῖ)

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΟΙ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΑΙ ΕΙΝΕ ΤΡΕΛΛΟΙ !...

Ή σκετική μελέτη του Φίσερ. Ο χαρτοπαίκτης, ό χασισοπότης, ό μορφινισόμενος. Οι χαρτοπαίζοντες δέν διαφέρουν τών μανιακών. Ή βεβημία καταστρεφ. Κλείστε τους στο φρενοκομείο !...

(Μελέτη για τούς μικρούς και τούς μεγάλους)

Ο διαπρεπής ψυχίατρος Χάν Φίσερ εξέδωκε τελευταίως επιστημονικήν μελέτην με τόν τίτλον : « Ή ήθική τών χαρτοπαϊκτών, ήτοι μελέτη φρενιαιτική περί της χαρτοπαίγνομαιας και της σχέσεως αυτής πρὸς τόν άλκοολισμόν και τόν μορφινισμόν ». Διά τής μελέτης του αυτής ό Γερμανός επιστήμων άποδεικνύει ότι οι χαρτοπαίκτηι είνε τρελλοί !...

Κατά τόν Φίσερ, ή μανία του χαρτοπαίκτη είνε ασθένεια τοῦ πνεύματος, όπως και τόσες άλλες, είνε καθαρά ψυχώσεις. Τό δι ό χαρτοπαίκτης δέν κάνει άλλη καμμία τρέλλα, δι κατὰ τά άλλα είνε συνήθως νουνηχός και όρθοφρονών, αυτό δέν έχει καμμία σημασία. Και οι ύστερικοί, οι όποιοι είνε τρελλοί, όταν τους πίνει ό θυμός, οι μελαγχολικοί, όταν άφρίζουν, άγριεύουν και τρομάζει κανείς νά τούς ιδῇ, κατὰ τά άλλα θεωρούνται φρονιμώτατοι και μη έπικινδύνοι άνθρωποι.

Και όμως είνε τρελλοί !...

Ο Φίσερ ως πρώτον χαρακτηρίζει τήν ασθένειαν χαρτοπαϊκτών θεωρεί τήν έξασθένειαν τοῦ αισθητήριου τής ήθικης.

Σπουδάσατε, λέγει, όλους εκείνους οι όποιοι ως ψυχαγωγία και ως άνάπαυσιν ύστερα από τούς κόπους και τās μερίμνας τής εργασίας των θεωρούν τήν ταπεινήν χαρτοπαίξιν και θα ιδήτε, ότι όλοι αυτοί είνε τρελλοί. Τό ήθικόν, ή συνεπίστας, αρχίζουν και καταπίπτουν όλγρον κατ' όλγρον, όπως είνε τόν χασισοπότην, όπως είνε τόν μεθύσαν. Κατ' αρχάς ό χαρτοπαίκτης είνε άνήθικος, δέν έχει συνείδησιν, ζητάει ν' άπατήσῃ τούς άλλους τας ώρας πού παίζει. Βαθυμυδόν όμως ή άνηθικότης έντεινεται και κατ' ατάς ώρας πού δέν παίζει.

Και ό μὴν άλκοολικός ή ό χασισοπότης όρχνον μέσα τους όλικό δηλητήριο. Ο χαρτοπαίκτης όμως ποτίζει με ψυχικό δηλητήριο και τό άποτέλεσμα είνε τό ίδιο. Τήν στιγμήν καθ' ήν άγωνίζεται νά ξεγυμνώσῃ τον πορτομὸν και τίς τσέπας του σιμπαίχτου του, τό νεύρον του αρχίζουν και δηλητηριάζονται. Φαντασθήτε τήν δηλητηρίασιν αυτήν έξακολουθούσαν κάθε μέρα, κάθε βράδι, επί μῆνας, επί χρόνια, και έχετε μιά ιδέα της καταστροφής του νευρικού του συστήματος.

Όπως ή μορφήν και τό χασίς, καταστρέφουν τόν μορφινισμόν ή τόν χασισοπότην και ή τόν τρελλάινουν τήν αστασίαν δό' αμης, ή όλοια ξεπατύνει και τό σώμα και τό πνεύμα του χαρτοπαίχτου.

Είνε κατόπιν αυτός έλεύθερος άνθρωπος ό χαρτοπαίκτης ; Αδύτος, όπως θυσιάζει σά χαρτιά τήν περιουσία του, τά πάντα, και ό όποιος δέν μπορεί νά άπομακρυνθῇ από τό παιχνίδι ; Πρέπει, συνεπώς, νά δεχθώμε, δι ό άνθρωπος αυτός παύει νά είνε έλεύθερος, γίνεται όδλος μιάς όλεθρίας ουνήθειας, ένός τίποτε, των γελίων κανόνων του χαρτοπαίγνου, επάνω είνε τούς όποιους παίει τό κεφάλι του, βγάζει τά μάτια του, τινάζει τό μυαλό του, χάνει τήν τιμήν του, καταστρέφει τήν οικογένειά του.

Και επάλεγει ό Φίσερ : Ή ήθική συνεπίστας του ανθρώπου καταστρέφεται τελείως από τās έξεις αυτές. Έπακολουθεί ή ήθική, τρώουν τινά, μαλάνοντας τοῦ πνεύματος έως ότου καταντ ό άσθενής (ό χαρτοπαίκτης) νά καταστρέψῃ τήν οικογένειαν, τήν περιουσίαν και τήν τιμήν του, είνε τό τέλος δέ άνοιγει δι' αυτόν τό φρενοκομείον ή τόν πύλας του.

Και ή θεραπεία των άσθενών αυτών ; Δέν ύπάρχει δι' αυτούς θεραπεία, λέγει ό Φίσερ. Ήν θέλῃ μιά οικογένεια νά σωθῇ από τό άλχος, τό σκάνδαλο και τήν καταστροφήν όφείλει τόν χαρτοπαίχτην άρχηγόν των ή νά τόν κλείσῃ είνε φρενοκομείον ή νά τόν θέσῃ υπό κηδεμονίαν ! !

(Μετάφρασις)

ΤΟ ΔΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΥΦΕΙΣ

Του Πάλλ Μπουρζέ

Αν δέν έμενα τόσο άργά στη Λέσχη παρακολουθώντας τό παιχνίδι, δέν θα συναντούσα τό ζωγράφο Φρεμινών πού διολμόναχος έπαι έπρότεινε νά με πάῃ σπίτι με τ' άμαξί του και δέν θ' άκουα τήν ιστορία πού θα σάς διηγηθώ.

Τι έκανες τέτοια ώρα στη Λέσχη ; ν' ερώτησε.

Παρακολουθούσα τό μπακαρά, ό Λαυτήν έχασε έξήντα χιλιάδες.

Μόνο μιά φορά έπαίξα, είπε συλλογισμένος ό Φρεμινών. Από τότε δέν θέλω ούτε τούς άλλους νά βλέπω νά παίζουν.

Μα κ' έγώ έτυχε νά ιδώ τραγικά πράγματα. Ήμουν παρών όταν ό Ντωριε πώστημε με κάποιον στη Λέσχη, έδεδιχε έπειτα τήν μοναμαρία μου τού στοιχισε τή ζωή. Ποιός από μας δέν είδε κάποιον...

Τό ξέρω. Μα είνε διαφορετικό νάῃς τύψεις για μιά τραγωδία. Όταν σου διηγηθώ τί μου συνέβῃ θα ιδῇς πως δέν είνε άδυστομία μου, δι και τό άδυστοτερο μούτζί μ' άποτροπιάζει... Αυτό πού θα σου διηγηθώ μού συνέβῃ τόν πρώτο χρόνο πού μπήκα στη Λέσχη, άμέσως δηλαδή μετά τήν πρώτη μου έπιτυχία στην έκδοσι.

Με τήν « Οφίλια » ; Άλήθεια πούς έχει τώρα αυτή τήν εικόνα σου ;

Ένας Άμερικανός, είπεν ό ζωγράφος με στεναγμό. Τήν έλάτρευε σαν άνα χιλιάδες φράγκα, ένα έγώ τήν είχα πουλήσει χιλιά πεντακόσια. Τότε, ακόμη, δέν ήμουν ό ευτυχής καλλιτέχνης πού όπως λέγει ό φίλος σου Λαρσέ—κυττάζει μιά ήμερα ένα μπουκίτο και τήν επομένη εισπράττει δέκα χιλιάδες... Τότε χιλιά πεντακόσια φράγκα ήταν για μένα όλόκληρη περιουσία. Για νά έννοήσῃς τί σημασία είχε παρόμοιο ποσό, φθάσει νά σου πώ, πως ήλθα στο Παρίσι χωρίς άλλο εισόδημα από τά χιλία φράγκα τό χρόνο πού μου έδινε ό δήμος μου. Έτσι έζησα έξη ολόκληρα χρόνια.

Αδύνατο ! είπα.

Αναπότατο, μου άπήντησε με περηφάνεια. Μερικοί φίλοι μου με έψαλάσανε ένα σπίτι και ή φιλενάδα του ένός μας έμαγειρεύε. Σαρανταέντε φράγκα τό φαγητό, και δεκαέντε τό νοίκι για τόν καφέ.

Έφταναν μόνος τό κρεβάτι μου. Τό ίδιο και ό Ταρνίφ, ό γλύπτης, ό Σούνερ ό ζωγράφος, ό Ριβάλ ό χαράκτης και ό καλλιγράφος άπ' όλους «στο στρατόν», όπως έλέγαμε τό σπίτι μας, ό Λαντρά...

Λαντρά ; είπα, τό ξέρω αυτό τό όνομα.

Τό διάβισες στις έφημερίδες. Άκριβώς γ' αυτόν θα σου πώ. Ήταν ό καλλίτερος μαθητής, κ' έπρεπε πάντα τό πρώτο βραβείο.

Έκανε όμως. Τι τά θέλεις. Με τή ζωή πού κάνουμε, συναναστρεφόμενοι άρκως μοντέλλα κ' εγγάτες, είμ'θα έκτελειόμενοι σέ περασούς. Και πρὸ πάντων στόν πειρασμό του ποιοτῷ. Κι' αυτό ήταν ή αιτία πού ό Λαντρά δέν έπέτυχε τήν ύποτροφία τής Ρώμης.

Είχε άρχισι ένα πλάνκα πού φαινόταν πως θα γινόταν υπέροχος μὴν έργάσθηκε έπειτα μεθυμένος... Νά μήν σά πολλοί γωύ όταν ένα κατόρθωσα νά εκδόσω, αυτός ήταν ό μόνος τής συντροφιάς πού έμεινε μούσι, και κατ' χειρότερο σαστός ζητιάνος. Εγνώριζε από άτελεί σέ άτελεί δ' έζητούσε δανεικά. Δέν τά έπέστρεφε φυσικά ποτέ. Άλήθεια όμως πως τά δανεικά ήταν πολύ μικρά. Γι' αυτό κ' έξελέγην όταν μιά μέρα εύρηκα σπίτι ένα γράμμα του πού μου έστειλε διακόσια φράγκα. Μου έγραφε πως τούς τελευταίους έξη μήνες πού δέν τόν είχα δι' άγωνίστηκε νά ληρμονήσῃ τό πάθος του, πως δέν ξανάπιε, πως ήθέλησε νά εργασθῇ, μα δέν τό κατόρθωσε, πως ή φιλενάδα του—ή άλλοτε μαγειρίσαό μας—ήταν άρρωστη, ένα γράμμα, τέλος πάντων ζητιάνου, άπ' εκείνα πού σέ προδιαθέτουν κακά. Εγνώρισα όμως καλά τό Λαντρά και ύστερα δέν μού έμεινε νύμματα. Κατά σύμπτωση εκείνη τήν ίδια μέρα είχα πάρει τά χιλία πεντακόσια φράγκα τής « Οφίλιας ». Έπῃρα δέκα εικοσότα φράγκα, τάλεισα σ' ένα φάκελλο, έγραφα μ' όνομα και τήν διεύθυνσι του Λαντρά κ' εφώναξα τό θυρωρό. Κάποιος τόν είχε στείλῃ σέ θέλῃμα. Άν βρισκόταν στη θέση του, ό Λαντρά θα ζούσε ακόμη.

Δέν πειράζει, εσκέφθηκα, τού τά στέλνω αύριο. Έντυνόμενος, άλλως τε βιαστικά γά ένα από τά πρώτα γούματα πού είμουν καλεμένος. Όταν έτελείωσε τό δείπνο, ένας από τούς συνδιαιτημόνας με συνώδευσε στη Λέσχη—όπου είχα γίνει δεκτός πρὸ μηνός, μα δέν είχα παύσει ακόμη τό πόδι, γιατί δέν έγνωρίζα κανένα. Εμπλήξα στη μεγάλη αΐθουσα. Είχα ζήτῃ ως τότε τόσο περιορισμένα κ' άναγκαστικά νά ρωτήσω τό σύντροφό μου τί παγινδι ήταν εκείνο πού έμάζεψε τόσους γύγος στο τραπέζι. Εγέλασε και μού είπεν τί ήταν ό μπακαράς. «Θέλετε νά παίξετε ; » μ' ερώτησε. «Θέλω, είπα, μα δέν έχω μαζύ μου χρήματα. Μου εζήτησες ακόμη, πως φθάσει νά τας τρεις χιλιάδες από τό ταμείο τής Λέσχης φθάσει νά τά έπέστρεψα σέ είκοσιτέσσερες ώρες.

Θά πάρω έκτό φράγκα, είπα, αν τά χάσω θα φύγω.

Και τήν ώρα κ' έμεινες. Ξέρω καλά από τέτοιες ιστορίες.

Στην άρχή κέρδιζα κ' αν άκουα τόν οδηγό μου θάφηνγα κερδομένους. Έμεινα όμως κ' έχασα κέρδη και κεφάλια. Δέν ήθελα νά πουν οι άλλοι πως εφροβήθηκα. Έπιτέλους κατὰ τίς δυό χιλιάδες. Αυτό τό ποσόν ήταν άκρίβως όλη μου ή περιουσία, χιλία πεντακόσια από τήν πώλησι τής « Οφίλιας » και άλλα τόσα από άπονομίες μου...

Αφού δέν έγινες παίκτης έπειτα από τέτοια σκηνή θα πῇ

ΠΟΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατὰ τής πιτυρίδας

Γιά νά εξαλείψετε τήν πιτυρίδα ρίξτε σέ μιά λεκάνη μιά κουταλιά του καφέ βόρακα και 3 ή 4 κουταλιές τής σούπας ζεστό νερό. Όταν διαλυθῇ ό βόρακας τρίψτε με τήν διάλυσι αυτήν τό δέρμα του κρανίου και τας ρίζες των τριχών διά των δακτύλων σας. Παράγεται έτσι άφρός όμοιος με τής σαπουνάδας, ό όποιος άραιρεί και τήν πιτυρίδα και τό λίπος από τας τρίχας και από τό δέρμα, τό όποτον δι μόνον καθαρίζει, αλλά και απαλώνεται. Ξεπλένετε κατόπιν τό τριχωτόν μέρος τής κεφαλής πρώτα με ζεστό νερό και έπειτα με κρύο. σκουπίζετε τας τρίχες σέ απαλή πετσέτα και τας αφήνετε νά στεγνώσουν πριν τας χτενίσετε. Θα ιδήτε κατόπιν τούτου, δι μόλις στεγνώσουν θα είνε απαλώτατες σαν τό μετάξι !

Πως διακρίνονται τά νωπά αυγά

Γιά νά διακρίνετε τά νωπά αυγά από τά κλούβια και τά πολλών ήμερών διαλύετε 120 γραμμάρια κοινού άλατος σέ μιά λίτρα νερό, ρίχνετε τά αυγά μέσα και αν μὴν είνε φρέσκα μένουν στο βόθος, αν δέ δι κρατιούνται μεταξύ τού πυθμένος και τής επιφανείας.

Μαύρο χρώμα σφρηγίδος γιὰ τὰ ύψόμετρα

Γιά νά κατασκευάσετε τήν μελάνην αυτήν διαλύετε 32 μέρη βερνικίου λινελαίου με 12 μέρη λεπτοτάτης αΐδαλης και τά βράζετε επί ήμισιαν ώραν άπό προσθέσετε και 5 μέρη διαλύματος σιδηροχλωριδίου τών 10 ο.ο. Όταν τό μίγμα κρυώσῃ και είνε πολύ πυκνό μπορείτε νά τό αραιώσετε με όλίγο ακόμη βερνίκι λινελαίου. Τό μελάνι αυτό είνε πλέον κατάλληλο για μεταλλικές σφραγίδας, πρέπει δέ νά παλαιώσῃ όλίγον για νά καταστή άνεξίτηλον για τά ύψόμετρα.

Πέσο ζούν οι τηλεγραφικοί στύλοι

Κατά μελέτας ειδικών παρατηρήθη, δι οι τηλεγραφικοί στύλοι οι αλειψόμενοι με θεικόν χυλόν σαπίζουν μετά 10—14 έτη. Οι πάσσαλοι οι καταργούμενοι με χλωριόχον ψευδάργυρον διαρκούν 8—12 έτη, οι δέ με κρεώσαν 15—20 έτη, οι δέ πάσσαλοι οι μη αλειψόμενοι με καμμίαν ύσαν μολύς ζούν 5 έτη. Όταν τό κρεώζωτον ή σασίκρας άποδεικνύεται τό μάλλον συμφέρον και ως τό έχει υπ' όψην του και τό ήμέτερον Υπουργείον Συγκοινωνίας.

Τὸ ταξίδιον τής ζωής

Νά και μιά περίεργη στατιστική : Έκ 10,000 παιδίων τά όποια γεννώνται τήν αΐτην ήμεραν μετά 10 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 30 έτη τά ήμιοι είνε 10 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 40 έτη τά ήμιοι είνε 20 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 50 έτη τά ήμιοι είνε 30 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 60 έτη τά ήμιοι είνε 40 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 70 έτη τά ήμιοι είνε 50 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 80 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 90 έτη τά ήμιοι είνε 100 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 100 έτη τά ήμιοι είνε 110 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 120 έτη τά ήμιοι είνε 130 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 140 έτη τά ήμιοι είνε 150 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 160 έτη τά ήμιοι είνε 170 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 180 έτη τά ήμιοι είνε 190 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 200 έτη τά ήμιοι είνε 210 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 220 έτη τά ήμιοι είνε 230 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 240 έτη τά ήμιοι είνε 250 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 260 έτη τά ήμιοι είνε 270 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 280 έτη τά ήμιοι είνε 290 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 300 έτη τά ήμιοι είνε 310 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 320 έτη τά ήμιοι είνε 330 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 340 έτη τά ήμιοι είνε 350 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 360 έτη τά ήμιοι είνε 370 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 380 έτη τά ήμιοι είνε 390 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 400 έτη τά ήμιοι είνε 410 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 420 έτη τά ήμιοι είνε 430 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 440 έτη τά ήμιοι είνε 450 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 460 έτη τά ήμιοι είνε 470 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 480 έτη τά ήμιοι είνε 490 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 500 έτη τά ήμιοι είνε 510 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 520 έτη τά ήμιοι είνε 530 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 540 έτη τά ήμιοι είνε 550 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 560 έτη τά ήμιοι είνε 570 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 580 έτη τά ήμιοι είνε 590 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 600 έτη τά ήμιοι είνε 610 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 620 έτη τά ήμιοι είνε 630 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 640 έτη τά ήμιοι είνε 650 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 660 έτη τά ήμιοι είνε 670 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 680 έτη τά ήμιοι είνε 690 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 700 έτη τά ήμιοι είνε 710 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 720 έτη τά ήμιοι είνε 730 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 740 έτη τά ήμιοι είνε 750 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 760 έτη τά ήμιοι είνε 770 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 780 έτη τά ήμιοι είνε 790 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 800 έτη τά ήμιοι είνε 810 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 820 έτη τά ήμιοι είνε 830 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 840 έτη τά ήμιοι είνε 850 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 860 έτη τά ήμιοι είνε 870 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 880 έτη τά ήμιοι είνε 890 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 900 έτη τά ήμιοι είνε 910 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 920 έτη τά ήμιοι είνε 930 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 940 έτη τά ήμιοι είνε 950 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 960 έτη τά ήμιοι είνε 970 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 980 έτη τά ήμιοι είνε 990 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1000 έτη τά ήμιοι είνε 1010 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1020 έτη τά ήμιοι είνε 1030 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1040 έτη τά ήμιοι είνε 1050 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1060 έτη τά ήμιοι είνε 1070 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1080 έτη τά ήμιοι είνε 1090 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1100 έτη τά ήμιοι είνε 1110 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1120 έτη τά ήμιοι είνε 1130 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1140 έτη τά ήμιοι είνε 1150 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1160 έτη τά ήμιοι είνε 1170 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1180 έτη τά ήμιοι είνε 1190 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1200 έτη τά ήμιοι είνε 1210 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1220 έτη τά ήμιοι είνε 1230 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1240 έτη τά ήμιοι είνε 1250 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1260 έτη τά ήμιοι είνε 1270 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1280 έτη τά ήμιοι είνε 1290 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1300 έτη τά ήμιοι είνε 1310 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1320 έτη τά ήμιοι είνε 1330 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1340 έτη τά ήμιοι είνε 1350 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1360 έτη τά ήμιοι είνε 1370 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1380 έτη τά ήμιοι είνε 1390 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1400 έτη τά ήμιοι είνε 1410 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1420 έτη τά ήμιοι είνε 1430 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1440 έτη τά ήμιοι είνε 1450 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1460 έτη τά ήμιοι είνε 1470 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1480 έτη τά ήμιοι είνε 1490 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1500 έτη τά ήμιοι είνε 1510 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1520 έτη τά ήμιοι είνε 1530 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1540 έτη τά ήμιοι είνε 1550 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1560 έτη τά ήμιοι είνε 1570 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1580 έτη τά ήμιοι είνε 1590 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1600 έτη τά ήμιοι είνε 1610 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1620 έτη τά ήμιοι είνε 1630 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1640 έτη τά ήμιοι είνε 1650 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1660 έτη τά ήμιοι είνε 1670 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1680 έτη τά ήμιοι είνε 1690 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1700 έτη τά ήμιοι είνε 1710 έτη τό έν τρίτον αυτών δέν πάσχει μετά 1720 έτη τά ήμιοι είνε 17

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΣ

(ΤΟΥ Μ. ΒΩΚΑΙΡ)

Ήταν το δεύτερο έτος του πολέμου. Το μεγάλο υπερωκεάνειο γεμάτο οικογένειες μεταναστών, ταχυδρομικούς σάκκους κι' εμπορεύματα έφευγε από το λιμάνι της Χάρης για τη Νέα Υόρκη. Στην γέφυρα είς τετράγωνον οι αξιωματικοί του πλοίου άκουγαν τον πρώτο πλοίαρχο, που τους έδινε τις τελευταίες οδηγίες. Δεν είχε να πη πολλά.

— Καμμία σχέση με τους επιβάτες. Ούτε τσάι, ούτε μπρίτζ. Μην μιλείτε με κανένα, και δυσπιστείτε προς όλους. Όσοι δεν έχουν υπηρεσία στο κατάστημα πρέπει να μείνουν στη γέφυρα και να παρατηρούν τον ορίζοντα.

Είσατε ελεύθεροι.

Ο υποπλοίαρχος Άλκωβος Ταγιώρ, που είχε παντρευτεί μόλις πρό δικού ημερών επέστρεψε στην καμπίνα του και άρχισε να γράφει το ημερολόγιό του, αφιερωμένο στη γυναίκα του που την είχε αφήσει την προηγούμενη μέρα σ' ένα ξενοδοχείο της Χάρης. «Λυπούμαι, Έρμινια μου—έγραφε—που οι κανονισμοί δεν επιτρέπουν στους αξιωματικούς του εμπορικού ναύτου να περνούν μαζί των τις γυναίκες τους. Θά έκαναμε ένα θαυμάσιο ταξίδι γάμου. Η απαγόρευσις όμως είχε επιβληθεί και σε καίριους ειρήνης ακόρη...»

Κάποιος έχτύπησε την πόρτα.

— Είπατος!

Ο ναύτης Πριού, υπηρέτης του υποπλοιάρχου χαιρέτησε κανονικά.

— Τι θέλεις;

— Η κυρία σας είναι εδώ, κύριε υποπλοίαρχε.

Ο Ταγιώρ άρξισε.

— Είσατε βέβαιος;

— Μου μίλησε!

— Και τι σου είπε!

— Μου είπε πως άγνοοσε το εισιτήριό της από το πρακτορείο και πως ταξιδεύει με το οικογενειακό της όνομα. Στην καμπίνα έλεγε πως είχε χίρα. Μου είπε πως δεν πρέπει να φοβάστε τίποτα· θέλει μόνο να της πείτε σε ποιο ξενοδοχείο πρέπει να μείνει στη Νέα Υόρκη γιατί δεν γνωρίζει κανένα.

Ο νεαρός υποπλοίαρχος έσκέφθηκε μια στιγμή, κι' έπειτα είπε στον άφοσιωμένο του ναύτη:

— Δός της αυτό κι' έλα άμέσως πίσω.

Επήρε ένα χαρτί κι' έγραψε: «Ξενοδοχείον Κάρλεων». Κι' επρόθεσε «ότι έκανες είναι φοβερό...εχεμύθεια»

Ο Πριού έφυγε σάν αστραπή. Ο Ταγιώρ έβριξε μια ματιά στο ημερολόγιό του, έσχεσε το φύλλο, το ταλάκωσε και το πέταξε στο καλάθι των άχρηστων. Δεν ήξευρε κι' αυτός αν έπρεπε να λυπηθεί ή να είναι ευχαριστημένος.

Σε λίγο, ο ναύτης επέστρεψε.

— Η κυρία σας, σάς ευχαριστεί και σάς φιλεί... Δηλαδή, με συγχωρείτε, έτσι είπε.

— Ευχαριστώ... Μόνο να κρατάς τη γλώσσα σου.

— Όσο γι' αυτό...

Το βράδυ στο τραπέζι ο πλοίαρχος είπε στους αξιωματικούς πως έπρεπε να κοιμηθούν ντυμένοι, όπως θά έκανε κι' αυτός. Στον Ταγιώρ ανέθεσε την επιθεώρηση των διαδρομών της πρώτης θέσεως, για να κλειστούν οι φεγγίτες, να καταβασθούν τα μαύρα παραπετάσματα και να οβυσθούν τα φώτα στις καμπίνες. Ο τρίτος πλοίαρχος θά επιθεωρούσε τις άλλες θέσεις και τον θάλαμο των μεταναστών.

Κατά τας έννεα οι διαδρομοί ήσαν έρμητοι και σχεδόν σκοτεινοί. Ένώ ο υποπλοίαρχος Ταγιώρ εδιάβαινε από τον διάδρομο του δεύτερου καταστρώματος είδε μια κομψή γυναίκα που έρχοταν προς το μέρος του.

Ήταν μόνοι στο μακρύ διάδρομο.

— Η Έρμινια το έλεπε.

— Δεν ξέρει κανένας τι μπορεί να συμβή. Ήθελα να βρούκομαι κοντά σου, άγάπη μου.

— Σούτ!...

Στον άγριο ήχο που έκαναν τα κύματα σπάζοντας πάνω στο πλοίο, στο ποιγχεσίμα του άνεμου, δυο άνθρωποι που κανείς δεν ήτον δυνατόν να τους άκούση, φοβόνταν 'νταλλάζουν δυο λόγια. Τα χείλη των μόλις ήρθωσαν λίγες λέξεις.

— Σ' αγαπώ...

— Κι' εγώ... Στη Νέα Υόρκη να μείνεις στο Κάρλεων.

Οι έλικες έτριζαν, έρασιτίγαναν τη θάλασσα, και τα κύματα σάν μανιασμένα ξεσπούντας ως πάνω στο κατάστημα.

— Φοβάμαι, είπε η Έρμινια κι' έτρεξε να κρυφθή στην καμπίνα της.

Το ταξίδι έβράσταζε έννεα μέρες χωρίς κανένα αλφινδιασμό. Έπλησίαζαν στη Νέα Υόρκη κι' εφαινόταν πιά τα ψηλά κτίρια της πόλεως όταν ο υποπλοίαρχος Ταγιώρ, με τα μάτια καρφωμένα

πάνω στην ταξειδιώτισσα, που καθότανε σε μια πολυθρόνα σε λίγων μέτρων απόσταση, άκουσε να τον φωνάζει ο πλοίαρχος.

— Σε λίγο φθάνουμε σ'αυτή και όγινείς! το έλεγε ο γέρο-λύκος. Δεν έχουμε πειρά να φοβηθούμε... Θέλω να σου έμπιστευθώ κάτι.

Ο υποπλοίαρχος άκουσε προσεκτικά.

— Έχουμε πάνω στο βαπόρι μια όμορφη χήρα, αυτήν άκριβώς που θαύμαζες τώρα δά...

— Πλοίαρχέ μου!

— Καλά, καλά... θά ήθελα να της πης πως έχω κάποια περιουσία και πως έχω την τιμήν να...Ξέρεις τα χάνω μπρος στις γυναίκες... Έσύ την γνωρίζεις. Σε είδα που της μιλούσες.

— Μάλιστα, πλοίαρχέ μου.

— Μπορούμε να παντρευθούμε στη Νέα Υόρκη και θά επιστρέψουμε έπειτα μαζί στη Γαλλία... Όταν μια γυναίκα πληρώσει το εισιτήριό της, και δεν τον κουνήσει από την καμπίνα της κανείς δεν μπορεί να πη τίποτα.

— Σωστά.

— Όποτε αναλαμβάνεις την ύπηρεσίαν αυτήν;

— Αδύνατον είνε πανδρεμένη!

— Πανδρεμένη;

— Είμαι βέβαιος.

— Και ό άνδρας της την αφήνει να ταξιδεύει μόνη.

— Την συνοδεύει...

— Όχι δά.—Θά τον έβλεπα.

— Τον είδατε, πλοίαρχέ μου.

— Που στο διάβολο, λοιπόν είνε αυτός ό ήλιος;

— Παρών, πλοίαρχέ μου.

— Σού!...Και ό κανονισμός;

— Έπληρώσε το εισιτήριό της, πλοίαρχέ μου, και δεν τ'ό κουνήσει από την καμπίνα της...

— Χρ! Καλά! Καλά, είπε ο πλοίαρχος κοινοίζοντας...

— Έπειτα έμεινε άζινητος για κάμποση ώρα κοιτώντας τους δαντελένιους άφροδες που άφηνε ό έλικας...

Μετάφρ. Δρα...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΩΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Πρέπει να φοβάται κανείς περισσότερο των έρωτα των γυναικών, παρά την άργη των άνδρων.

Έκείνοι που λένε μεγάλα λόγια, δεν κάνουν ποτέ μεγάλα πράγματα.

Ο πλούσιος ποτέ δεν είνε γέρος για να γίνη άνδρας ενός κοριτσιού.

Γαλλικαί παροιμίαι

Όσο πρωί κι' αν σηκωθεί κανείς, δεν ξημερώνει γρηγορώτερα. (Επί άνυπομονίας).

Η μακροά γλώσσα είνε σημείο κοντής χειρός.

Ισπανικαί παροιμίαι

Το νερό κοιμάται, ό έχθρός όμως ποτέ.

Μορφοίται κανείς καλλίτερα με την συνδιάλεξη παρά με το διάβασμα.

Τουρκικαί παροιμίαι

Ο Θεός να σε φυλάη από λιθάρι, από κοντάρι και από άποφασισμένο άνθρωπο!

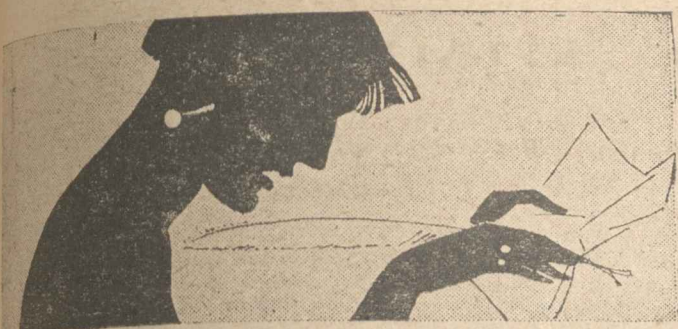
Πορτογαλλικαί παροιμίαι

Ό κ. Έλευθ, Γιαννακέλης ούδεμίαν πλέον, σχέσιν έχει με το περιοδικόν μας, είδοποιούμεν δέ τους έν 'Αθήνας και έν ταίς Έπαρχίαις φίλους και άναγνώστας του 'Αμπουκέτου' δι δεν θέλομεν άναγνωρίσει το λοιπού οίανδήποτε έγγραφην συνδρομητού την όποίαν ήθελε κάμει ως δέθεν γενομένην διά λογαριασμόν μας.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ

Πωλούνται βιβλία άγγελιών έν 400 σελίδων αντί Δραχ. 225 εις το Τυπογραφείον Στραγγάλου και Γαλάνη, δδός Λέκκα 7.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ ΜΟΥ ΑΧΙΛΛΕΑ ΠΑΡΑΣΧΟΝ

ΤΟΥ 'ΑΡΙΣΤΟΤ. ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

ΣΥ τό γνωρίζεις, Αχιλλέυ!... 'Απ' τα μικρά μου χρόνια Πούλ' περιχάρω, τρελλό, μέσ 'ς τ'άναφτερίσμά μου Μοίβην ό πόνος την καρδιά, κι' εκεί που με τ' άηρόνια Ελ' άρχινήσι να πετώ και με το λάλημα μου Να χώνω μιά σταλαματιά γλυκάδα κι' άρμονία Μέσα 'ς τού κόσμου τη χαρά που με τα κύματά της Μ' έβρεχε, κι' επελάγωνε, —έκει που άλλη καμμία Μαύρη φροντίδα, συλλογή με τα βαριά φτερά της Δέ μου συγκεντρώσε το νου παρα πως να χορτάσω Γλυκέ μου φίλε, τη ζωή και πως να ξεδιψάσω...

Μιά νύχτα 'ς την άστροφεγγιά, πομπάια μοναχό μου Μ' ένα λουλούδι δροσερό και τώδεχνα 'ς τ' άστέρια Με περιφάνεια άπόκριση, πλακόνει 'ς το πλευρό μου Βουβός ό χάρος κ' άσπλαχνα μου τ' άρπαξε άπ' τα χέρια... Μοι τ'ό κρυψε βαθειά στη γή...μ' έφύτρεψε σιμά του... Μ' έκαμε νυχτολούλουδο, μ' έκαμε κυπαρίσσι... Όλόγυρά μου έσκόρπισε τα νεκρολίβανα του Και μ' έξευγάωσε σκληρά μ' ένα του ρημοκλήσι... Δέ βλέπεις πως μαραινόμαι 'ς τού χάρου μου τ' άγωγι Και πως κάθε μου λάλημα γίνεται μοιρολόγι;

Γλυκέ μου φίλε, μέριαισε...Μη μου ζητείς τραγούδια, Στόν ίσσιο μου δέ θά ναυδής μαγνίτικα λουλούδια Ούτε παγνίδια ούτε χαράεις... Θάυδής ένα λυχνάρι Έπομοθάνωτο, φτωχό, θαμμένο 'ς το χοράρι Που κρύβει κάθε μνήμα μου και λιποθυμημένη Τη νεκρική τη λάμψη του. Οι μαύροι οι πεθαμένοι Σε τέτοιο ήλιο πάντα ζούν. Κι' αυτή τους την άτίδα Φατίζουνε τη νύχτα τους και σώζουνε την έλπίδα Π' όραν την ώρα πνίγεται μέσ 'ς τον καταποτήρα. Τού κόσμου πούνα άχάριστος...Ω! δέ θά μείνη στείρα!

Θά ζωντανέην μιά φορά κι' από τα μνηματά μας Θ' άστράφη πάλα ολόφωτο το γλυκοχάραγμα μας... Γλυκέ μου φίλε, πρόστασε και ρίξε λίγο λάδι Στο πενιχρό λυχνάρι μας...τόξες και σ' ό τόν 'Αδη. Τα πεθαμένα κόκκαλα μ' έμε να προσκυνήσης... Λησθήνης τους ζωντανούς...Σ' τον κόσμο μην έλπίσης... Έν 'Αθήνας τη 28 'Ιουνίου 1868 'Αριστοτέλης Βαλαωρίτης

ΤΟ ΦΙΛΟ Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

Η άπάντησις

Σε κοιμητήρι με καλείς, άηδόνι πικραμένο. Να τραγουδήσωμε μαζί, να γίνουμε ζευγάρι. Η πίκρα μ' έκανε βουβό, είμαι κερί σβυσμένο, Φωνή και λάμψη χάθηκαν ό χάρος πρίν με πάρη... Τραγούδι' άηδόνι σπλαχνικό το θλιβερό σκοπό σου, Και των νεκρών ναυούριζε τον ύπνο μοναχός σου!

Σε κοιμητήρι με καλείς! Δεν είν' θανάτου χώρα Κ' ή δύστυχη πατρίδα μας άπ' την άρχή ως την άρη; Βρίσκες κανένα ζωντανό σ' αυτούς που ζύντες τώρα; Για ζείνους που πεθάνανε και ζούν μη χύνεις δάκρυ... Κλάψε τους μαύρους ζωντανούς που στη ζωή σαλίζουν Όπου τον ήλιο κλέβουνε και τό σκοτάδι άξίζουν.

Έμένα μη με προσκαλείς, εδγενικό μου άηδόνι. Λαλιά δεν έχουν οι νεκροί! άνίσως ζω άκόμα, Ζη τό κορμί μου μοναχά, μ' ή ψυχή μου λυώνει, Μ' ή ψυχή απέθανε και κλείσθηκε στο στόμα, Τραγούδι' άηδόνι μοναχό, τραγούδα στα κλαδιά σου, Και ξεπληνσε τους ζωντανούς με τη γλυκειά λαλιά σου.

Θάρεφνες πως σου ζήτησα χαράς έγώ τραγουδι... Δεν την γνωρίζω τη χαρά! ούτε τό χέρι άλλων! Να μου φιλέψης δροσερό, μαγνίτικο λουλούδι! Αυτό μπορεί τό μνήμα μου να στο ζήτηση μόνο... Δεν πως δεν έχω όν νεκροί λουλούδια! σάν πεθάνω 'Αν θέλεις στείλ' μου το 'κετ' έδώ τι να τό κάνω!

ΕΝΩ Ο ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ ΕΤΗΓΑΝΙΖΕ...

Τά κάτωθι ανέκδοτα δείχνουν πως έσκέπτοντο και πως ενεργούσαν οι γίγαντομάχοι το 1821.

Τό θέρος, λοιπόν, το 1822 ό πρόεδρος του 'Εκτελεστικού Θάνος Κανακάρης ηγάνιζε μοναχός του στο 'Αργος τό ψάρι, με τα όποια θά εγεμνاتیζε. Έξαφνα όμως παρουσιάζε-ται μπροστά του ό τότε φρούραρχος Ακροκορίνθου, —άποσωπώνμεν σχολίμως τό όνομά του— και τού λέει λαγανισμένος και τρομαγμένος:

—Τοιμάσου, άρχοντα, να φύγουμε, γιατί μάς πλάκωσε ή τουρκιά!... —Και τό κάστρο τι τό κάματε, μαρ; ; τόν ρωτάει ό Κανακάρης, έννοών την 'Ακροκορίνθον.

— Τώρα πεία κάστρο, άπανταί ό φρούραρχος. Τό παρατήσαμε ούλοι μας τη νύχτα και ήρθα να στο είπω!

Ο Κανακάρης άκούγοντας τέτοιο πράγμα έγινε θηρίο.

— Έχεις μούτρα και τό λές άκόμα, μαρ; ; ξεφώνισε. Και συγχρόνως σήκωσε τό τηγάνι, μέσα στο όποιο ταίσιριζαν τά ψάρια και τό κατέβασε στα μούτρα τού φρουράρχου!

Ο φρούραρχος στο χάλι που ήταν βγήκε άμέσως στην αύλή τού Κανακάρη και ήτοκτόνησε, συναισθανθείς τό λάθος του και την έντροπήν του!...

ΠΟΥ ΠΑΣ. ΡΕ ΡΗΓΑ:

Ο Κολοκοτρώνης φουρκισμένος για τό πέραςμα της στρατιάς τού Δράμαλη άμαχητεί από τας παρόδους των Γερανίων, άρξισε να ρίχνεται σ' όποιον εύρισκε μπροστά του εύρισκόμενος στον 'Αχλαδόκαμπο. Μεταξύ των άλλων συνάντησε και τον Ρήγα Παλαμήδη, ό όποιος είχεν έπίσης άποχωρήσει των Γερανίων από της εμφανίσεως της τουρκικής στρατιάς. Ο Κολοκοτρώνης άντικρύζοντας αυτόν δεν κρατήθηκε και τού φώναξε:

— Που πάζ, ρε Ρήγα; Τι έπηρες τόν κόσμο στο λαμό σου φωνάζοντας φευγάτε, χαθήκαμε, πλάκωσε ή Τουρκιά; Τι να σου κάνω, καϊμένε;... Νάχης χάρι στο λάδι τού πατέρα σου άλλωώς δά σου τό έκοβα τό κεφάλι!...

Με την φράση «τό λάδι τού πατέρα σου» ό Κολοκοτρώνης έννοούσε τό μυστήριον τού βαπτίσματος, τό όποιον τόν συνέδεε με τόν πατέρα τού Ρήγα...

Ο Παλκιός

Τόν κόσμο τόν άχάριστο, μου λές, να παρητήσα Και τό φτωχό καντάλι μου να ρίξω λίγα λάδι Τόν κόσμο! μήπως μόρεσα στιγμή μ' αϊών να ζήσω; 'Ας! σβήση τό λυχνάρι μου στή νύχτα τα σκοτάδι! Λάδι σταλιά δέ νομίζω...τόχι φωτιά πομάνει! Δεν θέλω φως στον τάφο μου, δεν θέλω φως κανένα

Τό περιγέλιο των νεκρών αυτό τι να τό κάνω; Χιλιάδες ήλιοι δεν μπορούν νεκρού ν' άνοίξουν μάτι. Έδώ τό ήθελα τό φως; τό ήθελα έπάνω!

Ας λείπει άπ' τό ύπερο τού τάφου μου κρηβάτι Τη λάμψη δπου έχυσες στο Θύμο, στο Μιλώνη, Όλοι την βλέπουνε, αυτοί δεν την βλέπουν μόνοι...

Και τείνε ένα όνομα κανένας (σάν πεθάνη) Σημάδι κάθε μαρού, σφαιριματιά τού φθόνου, Που ένα στόμα τό φιλεί και τ' άλλο τό δαγκώνει!

Ένι κομμάτι σάβανο που κλέβωμε τού χρόνου! Και τείνε ένα όνομα! ταυδιάν άλαβητάρι, Η αϊσί που μας γάγουνε στο τάφο τό λιθάρι...

Βλέπεις, δεν έχω την ψυχή σάν άλλους (πλοιαρχή) Άετού φτερά δεν μούδωσαν για σ' αγαβή άπάντα! Από ψιλά να κοιμώσασθ στον τάφο που προσμένει...

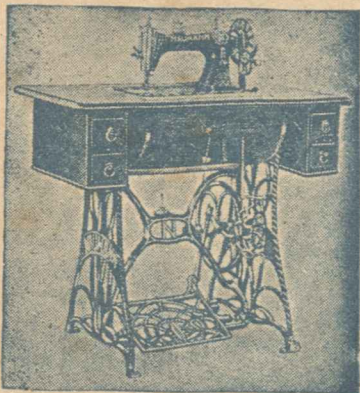
Και έξω! ότι γάναμα για πάντα σάν πεθάνω! Τό μνήμα μου άγνωστό αν μείνη, δεν με βλάπτει! Δέ θέλω τόν ίσοτικό, τό ψεύτη νεκροθάτη!

Αχ! άλλα ήθελα να είπω και άλλα τώρα γράφω Σού μη μ' άκούς, άηδόνι μου, τραγούδα τό σκοπό σου... Μνημόνευε τού Ρήγ! μας τό πονεμένο τάφο,

Και βλέπε τού Βλαβάβα σου τη χώρα σ' όνειρό σου... Τραγούδι' άηδόνι σπλαχνικό, τραγούδα στα κλαδιά σου, Και ξεπληνσε τους ζωντανούς με τη γλυκειά λαλιά σου.

Αχιλλέως Παράσχος

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΦΦ

ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ (ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΡΑΜ)

ΚΑΛΑΜΑΙ

Λαμβάνομεν την τιμήν να γνωστοποιήσωμεν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Μεσσηνίας ἐνδιαφερομένους ὅτι αἱ ραπτομηχαναὶ «Νάουμαν καὶ Φάφφ» εἶνε αἱ τελειότεραι ραπτομηχαναὶ τοῦ κόσμου. Θαῦμα ἀντοχής καὶ στερεότητος. Θαῦμα πολυτελείας καὶ ταχύτητος, πωλοῦνται μὲ τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς.

Ἔχομεν ραπτομηχανὰς εἰς μεγάλην παρακαταθήκην, πολυτελείας, κεντήματος, ραψίματος, ποδοκινήτους, ραπτῶν, ὑποδηματοποιῶν καὶ χειροκινήτους. Ἀνταλλακτικὰ τεμάχια παντὸς εἴδους βελόνας ἐφαρμοζόμεναι καὶ εἰς τὰς μηχανὰς «Σίγγερ».

Διδασκαλία κεντήματος δωρεάν.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν ἐκμάθησιν μαθητηρίων αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀγοράσῃ ἑνὸς ραπτομηχανῆς ἢ τοῦ Σίγγερ καὶ πᾶσαν ἄλλην μάρκαν κατ' οἶκον ἢ ἐν τῇ Καταστάσει πρὸς 200 δραχ.

Ἐπιδιορθώνομεν ραπτομηχανὰς παντὸς εἴδους.

Αἱ ραπτομηχαναὶ μας εἶνε διαρκῶς «Ἐγγυημέναι». Εἴμεθα υπεύθυνοι διὰ πᾶσαν βλάβην τῶν.

Εἶνε κατασκευασμέναι ἀπὸ χάλυβδα (ἀτσάλι) ἔχουν δὲ τὸ σπουδαιότερον πλεονέκτημα ὅτι ράπτουν ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν.

Πελάται μὴ πτοῦσθαι ἀγοράζονται ἀπὸ τὰς ραπτομηχανὰς μας αἱ ὁποῖαι εἶνε αἱ Βασίλισσαι πασῶν τῶν ραπτομηχανῶν.

**ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ «ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΦΦ»
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΜΠΡΕΔΗΜΑΣ & ΣΙΑ
ΚΑΛΑΜΑΙ. - ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ**

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟ γραμματόσημα,
Δ'νίς Φόσκολο, Ὁδὸς Ἀχαρνῶν 11β.
— ΑΘΗΝΑΙ —

Η ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΟΔΙΝΗ Σ.
Τζαμαλή, εἶνε τὸ τελειότερον φάρμακον κατὰ τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΟΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πωλεῖται χάρτης δημοσιογραφικὸς εἰς ρε-
λους καὶ εἰς δεσμίδας διαφόρων διαστάσε-
ῶν. Ἐπίσης πωλοῦνται δεσμίδες διαφόρων σχη-
μάτων. Τυπογραφικὸ ἔργον...
Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς διεκπερ. τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΥΚΑΙΡΙΑ! ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Εἰς τὰ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Πωλοῦνται κλισὲ καλλιτεχνικὰ
μονόχρωμα καὶ διχρῶμα
ΔΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ & ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΣ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΚΔΟΤΑΣ
ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ φι-
λοι τοῦ «Μπουκέ-
του» προκειμένου νὰ
ἐγγραφῶσιν ἐν ὑ-
δρομητῇ εἰς τοῦτο
δεῖν ν' ἀπευθύνων-
ται πρὸς τὸν Mr

JAMES STROUMPOS
140 W 26 th Street New
York N. U.
(H ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ)

«ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ»

ΕΞΑΙΣΙΑ ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ
Εἰς ΚΑΣΤΑΝΟΝ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΝ ΧΡΩΜΑ

Εἰς τὸ πρότυπον μέγα ραφεῖον γυναικείων ἐνδυμασιῶν τῆς πεφημισμένης
Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἈΝΔΡΟΝΙΚΗΣ πωλεῖται ἡ ἐξαισία καὶ ἡ
ροχὸς βαφή τῆς κόμης ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ. Μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς. Χρῶμα
ἀπλουστάτη. Διάρκεια μακρά. Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα διὰ βαφῆν. Αἱ ἐκ τῆς
ἐπαρχίᾳ παραγγελλομένης ἀμέσως. Κα ἈΝΔΡΟΝΙΚΗΣ

ΓΟΝΙΑ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΑΒΕΡΟΦ 32

ΕΜΠΟΡΟΙ-ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΑΙ-ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΙ-ΙΑΤΡΟΙ-ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ-ΜΟΛΙΣΤΑΙ

Γνωρίζετε, φυσικά, ὅλοι σας πὺς ἡ ρεκλάμα εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ ἐμπορίου καὶ πάσης σχετικῆς ἐπιχειρήσεως. Ρεκλάμα ὅμως ἐπιπόλαια καὶ
μένη, ἐπιπόλαια δημοσιευμένη, ἐπιπόλαια διαθέσιμὴ πηγαίνει χαμένη, εἶνε σὰν νὰ μὴ γίνεταί.

Π' αὐτὸ ἐρχόμεθα νὰ σᾶς ἐποδείξουμε σήμερον ἕνα μέσον διαφημίσεως μοναδικόν, ἀποτελεσματικόν, συμφέρον. Ποιό;

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ἡ ἐβδομαδιαία φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις «Μπουκέτο» τυπώνεται σὲ 35 καὶ πλέον χιλ. καλλιτεχνικά, πολυτελὴ τεύχη, πωλεῖται ὅσον
κανένα περιοδικόν, περὶ τὴν κυκλοφορίαν τὰ 9/10 τῶν ἐφημερίδων, διαβάζεται λυσσώδως ἐν τῇ πρωτεύουσᾳ, σταῖς ἐπαρχίαις, στα πείδι ἀπὸ
τῆς ἑλληνικῆς χωρί, στὸ ἐξωτερικόν, σὲς τέσσαρες ἄκρας τοῦ κόσμου, ὅπου ὑπάρχει Ἑλλην.

Ρεκλάμα δημοσιευμένη στὸ «Μπουκέτο» δὲν πηγαίνει χαμένη. Ἡ ἐφημερίς διαβάζεται μέσα σὲ λίγα λεπτά καὶ ἀπορρίπτεται κατόπιν
ἀπὸ τὸν σημερινὸ πολυσύχολο ἀναγνώστη. Τὸ «Μπουκέτο» ὅμως φυλάσσεται στὸ σπῆτι, στολίζει ὅλα τὰ κοσμικὰ σαλόνια, πολυδιαβάζεται
καταβρογχίζεται, ροιφιέται, εἶνε ὁ φίλος κυριῶν καὶ δεσποινιδῶν, σοβαρῶν κυριῶν, νέων καὶ γερόντων.

Οὐδέποτε ἑλληνικὸ περιοδικὸ εἶδε τέτοιαν κυκλοφορικὴν δόξιν. Οὐδέποτε ἑλληνικὸ περιοδικὸ ἀπέτυχε τέτοιον κυκλοφοριακὸν θριάμβον.

Οὐδέποτε ἑλληνικὸ περιοδικὸ ἀγαπήθηκε τόσο.

Φαντάζεσθε σὺν ἐπιτυχίᾳ θὰ ἔχη μὴ ρεκλάμα σας ποὺ θὰ δημοσιευθῇ σ' αὐτό, πόσοι θὰ τὴν διαβάσῃ, πόσα μάτια θὰ τὴν δοῦν.

Ἴδοι καὶ μία ἐπίσημη ἐπιβεβαίωσις τοῦ προκητορίου περὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ «Μπουκέτου» ἐκτὸς ἐγγράφου τῶν συνδρομητῶν
καὶ ὅσων φύλων δίνονται διὰ τοῦ γραφείου μας εἰς ἐφημεριδοπώλας καὶ κιόσκια.

ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων βεβαίει ὅτι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπισήμων βιβλίων του, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» πωλεῖται
ἐβδομαδιαίως ἀνὰ τὴν εἴκοσι χιλιάδων φύλλων.

Πληρώνουμε 50 ΧΙΛΙΑΔΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ σ' ἐκεῖνον ποὺ θ' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον πωλεῖ ἔστω καὶ ἕνα φύλλον ὀλιγότερον
ἀπὸ ὅτι πιστοποιεῖται.

Αὐτὸ ἐποδεικνύει ὅτι τὸ «Μπουκέτο» ἔχει ἀγαπήθῃ ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ λαὸν ἐξαιρετικᾶ.

Τὰ βιβλία κυκλοφορίας αἱ τὰ σχετικὰ δελτία τοῦ Πρακτορείου Τσαγκάρη εἶνε ἀνοικτὰ διὰ πάντα ἀπιστον Θωμᾶν! Πηγαίνετε, ἐξακριβώ-
σατε τὴν ἀλήθειαν καὶ κατόπιν σπύστε νὰ δώσετε τὴν διαφήμισίν σας στὸ «Μπουκέτο» ἂν θέλετε νὰ διαφημιστετε πραγματικῶς τὰ ἐμ-
ρεύματά σας, τὸ ἐπάγγελμά σας, τὴν εἰδικότητά σας, ἂν θέλετε νὰ τὸ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος.

Αὐτὰ εἴχαμε νὰ σᾶς ποῦμε μὲ δύο λόγια.